

Trump ve Netanyahu'nun terör cephesi kaybediyor! Halkların hürriyeti için ileri!

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Nisan 2026 / Sayı:199

Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault, Gebze Smart Solar, Dilovası Copreci, Dostel, Esitaş ve Tuzla Chen Solar fabrikalarından, İzmir metal işçilerinden, SubMed direnişi ve İtalyan Lisesi grevinden haberler

Sayfa: 2-4

Yeni ve gerçekçi tek siyaset olan sınıf siyasetinin saflarına!

1 Mayıs işçi bayramı tüm dünyada işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. 1 Mayıs meydanları din, dil, ırk ayrımı olmaksızın mazlumların zalimlere karşı birleştikleri alanlardır. 1 Mayıs meydanlarında göstereceğimiz birlik; sermayenin, istibdadın ve emperyalizmin dayattığı kimlik temelli bölünmeleri reddetmektir. 1 Mayıs'ta birlik olmak aynı zamanda sınıfsal saflaşmada taraf olmak yani sermayeye karşı iş, aş, hürriyet için emeğin saflarını sıklaştırmak demektir. 1 Mayıs tüm dünyada mazlumların zalimlere, emperyalist ve Siyonist terör cephesine, sömürgecilere ve işbirlikçilerine karşı el ele verdiği, omuz omuza durduğu gündür.

İşçi düşmanı Orta Vadeli Program çöpe!

1 Mayıs meydanları İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı'na (OVP) işçi sınıfının cevap vereceği alan olmalıdır. Zenginden silinen, işçiye emekçiye dilim dilim yüklenen vergilerle, hazineyi yerli yabancı parababalarına teslim eden faizlerle, özelleştirmelerle, enflasyonun hep altında tutulan ücret/maaş zamlarıyla OVP, krizin faturasını işçiye ve emekçiye ödetmenin, ülkenin yer altı yer üstü kaynaklarını yerli yabancı tekellere peşkeş çekmenin, emekçi halktan kesilen ve işsizlikte, emeklilikte, hastalıkta onun geleceğini güvence altına alması gereken fonları yağmalama programıdır. OVP'yi arkasına alan patronlar işçileri ve emekçileri örgütsüz yakaladıkları her yerde sefaleti dayatmaktadır. Örgütlenme çabalarını ise yine baskıcı ve keyfi istibdad yönetimini arkalarına alarak işten atmalarla bastırmaya çalışmaktadır.

Hak verilmez alınır!

İş, aş, hürriyet için örgütlü mücadeleye!

İşçi sınıfının bu saldırı programına cevabı fabrikalarda, tersanelerde, madenlerde, okullarda ve her yerde örgütlü mücade-

leyle dayatmaları kırmaktır. Devrimci İşçi Partisi geçtiğimiz yıl Polonez işçilerinin direnişinde, bu yıl Smart Solar işçilerinin grevinde, metal işçilerinin grev yasaklarını grevle aşan mücadelelerinde ön safta mücadele etmiştir. Bu mücadelelerin kazanımları ve zaferleri gidilecek yolu gösteriyor. İşte bu yüzden diyoruz ki **sermayenin ve istibdadın kuşatması işgalle grevle direnişle kırılır!** Fabrikaların yanı sıra madenlerde, tersanelerde, depolarda, hizmet sektörünün her alanında ve nihayet İtalyan Lisesi grevinde olduğu gibi okullarda da tek bir gerçekle karşı karşıyayız: **Hak verilmez alınır!**

Emekçi kadınlar en öne!

Sınıf mücadeleleri bize bir gerçeği daha göstermektedir. O da iş, aş, hürriyet mücadelesinin kazanım ve zaferlerinde emekçi kadınların imzası vardır. Emekçi kadınlar, erkek egemen kapitalist sisteme karşı, haksızlıklara, eşitsizliklere, baskılara ve özellikle de kadına yönelik şiddete karşı kadınların kurtuluş mücadelesinin temel ve öncü gücüdür. 1 Mayıs'ta da: Emekçi kadınlar en öne!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

1 Mayıs meydanları her dilden, milletten, memleketten işçilerin grev halaylarındaki, direniş çadırlarındaki yani ekmek kavgasındaki birlikteliğinin yükselmesine vesile olmalıdır. Türk ve Kürt halklarının kardeşliği, sömürgeci sermayenin, emperyalizmin himayesindeki petrol açılımlarıyla sağlanamaz. Kürdün haklarından vazgeçmesini şart koşan, Kürdün ve Kürtçenin eşitliğini sağlamayan bir çözümden bahsedilemez. Bugün istibdad rejimi, Kürt işçisi, emekçisi ve gencini savaş meydanına sürme hazırlığında. Oysa Kürt işçilerinin, emekçilerinin, gençlerinin eşitlik, kardeşlik ve hürriyet taleplerini yükselteceği meydan emperyalizmin savaş meydanı değil 1 Mayıs meydanıdır!

NATO'dan çık NATO'yu yık!

1 Mayıs'ta meydanlarda birlik olmak; Filistin'de, Lübnan'da, İran'da, Ukrayna'da, Küba'da ve tüm dünyada emperyalist ve Siyonist saldırganlığın yenilgisi için mücadele etmek demektir. Tüm dünyada anti-emperyalist bir uyanışın ayak sesleri duyuluyor. Yaşadığımız topraklarda da bu uyanış görüyoruz. Öte yandan halkın bu uyanışına karşın Türkiye, İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere emperyalist üslure ev sahipliği yapmaya devam etmekte, soykırımcı Siyonist İsrail'le kanlı ticareti sürdürmekte ve nihayet dünyanın en büyük terör örgütü olan NATO'nun uluslararası zirvesine ev sahipliği yapmaya hazırlanmaktadır. Devrimci İşçi Partisi bu zilleti reddediyor ve tüm emekçi halkımızı 1 Mayıs'ta "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" şiarının altında buluşmaya davet ediyor.

Haydi Devrimci İşçi Partisi ile 1 Mayıs'a! Yeni ve gerçekçi tek siyaset olan devrimci sınıf siyasetinin saflarına!

1 Mayıs meydanına sınıfın saflarını sıklaştırmaya çağırıyoruz. İşçi sınıfının bu büyük taarruzu yenilgiye uğratması için sendikal mücadele yetmez, işçi sınıfının kendi partisini güçlendirmesi gerekir. Devrimci İşçi Partisi siyasette işçi sınıfının öncü partisi anlayışıyla mücadele ediyor. Sermayeye, emperyalizmle, istibdad rejimiyle ve tüm düzen partileriyle köprüleri atmaya, yeni ve gerçekçi tek siyaset olan devrimci sınıf siyasetinin saflarında buluşmaya çağırıyoruz. Sendikaların ve fabrikaların kortejlerinden sermayeye ve istibdad karşı iş aş hürriyet taleplerini yükseltelim! İşçi sınıfının iktidarına giden yolda Devrimci İşçi Partisi kortejlerinde buluşalım!

Dilovası Dostel'den bir işçi

Kaza değil cinayet!

Ben, Dilovası'nda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Dostel Makina fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim.

Dilovası'nda bulunan MESS'e bağlı ve Türk Metal sendikasının örgütlü olduğu Çolakoğlu Metalurji fabrikasında 5 Nisan'da dört işçi, ark ocağına yükleme yapılan platformda bakım onarım çalışması gerçekleştirirken, işçilerin üzerine çıktığı platformdaki bir parçanın kopması sonucu, bakım yapan üç kadrolu işçi ile bir taşeron temizlik işçisi yüksekten düşerek iş cinayeti sonucu hayatını kaybetti.

Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşları arasında 14. sırada yer alan Çolakoğlu Metalurji, 2024 yılında 88,5 milyar liralık net satış gerçekleştirmiştir. Şirket, iş sağlığı ve güvenliği (İSG) alanındaki vizyonunu "sıfır kaza" ilkesiyle ifade etmekte; resmî açıklamalarında tüm iş kazaları ve meslek hastalıklarının önlenabilir olduğunu vurgulamaktadır. Ancak Çolakoğlu Metalurji fabrikasında iş cinayetleri yeni değildir. Sahadaki gerçeklik bu söylemlerle örtüşmemektedir. Fabrikada bugüne kadar çok sayıda iş kazası ve iş cinayeti yaşanmıştır. Elektrik akımına kapılarak, üzerine forklift düşmesi sonucu ya da bakım yaptığı sırada üretim bandına sıkışarak hayatını

kaybeden bir çok işçi bulunmaktadır.

Çolakoğlu Metalurji fabrikasında taşeron işçilerin soyunma ve duş alanlarına kamera koyarak işçileri izlerken, iş güvenliğini hiçe sayarken; ya da Çolakoğlu'nda çalıştığı sürede iş koşullarının ağırlığı nedeniyle sağlık sorunları yaşayan ve ameliyat sonrası raporlu olmasına rağmen KOD 46'dan (hırsızlık veya güveni kötüye kullanma) işten çıkarılan işçiler için patrona karşı kılımlı bile kıpırdatmayan sarı sendika Türk Metal bürokratları, bu kadar iş cinayeti ve haksızlık yaşanırken Türk Metal başkanı Uysal Altundağ'a methiyeler düzmekle, şarkılar söylemekle mi meşguldü?

Demir-çelik gibi yüksek ihracat rakamlarına sahip dev şirketlerin patronları, işçilerin emeğini sömürüp hayatlarını çalarak, istibdatın güç alarak bunu yapmaktadır. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının iş yerlerinde denetim yapmaması ve yaşanan iş cinayetlerinde patronların yargılanmaması nedeniyle, önlenbilir kazalarda işçiler hayatlarını kaybetmektedir.

İŞ CİNAYETİ RAPORU 2025

Bu memlekette ölümlü kazaların %95'i önlenbilir kazalardır; ancak patronların kâr hırsı yüzünden ya hayatımızdan oluyoruz ya da vücudumuzun bir parçasını kaybediyoruz.

Dostlar, bu düzen böyle mi gidecek? MESEM ile birlikte çocuklarımız da dahil olmak üzere fabrikalarda, bir iş kazasında kolumuzu, bacağımızı ya da hayatımızı kaybetmeyi mi bekleyeceğiz?

Bence hayır. Bu patron düzenini de sarı sendika ağalarını da bu istibdadı da alaşağı edecek ve yıkacak güç işçi sınıfının elindedir. Çalışarak ölmek bizim kaderimiz değildir. Bu düzene dur demek, fabrikaları işçi denetiminde kamulaştırmak, patron devletini yıkıp yerine işçi devletini kurmak yine bizim elimizdedir.

Fabrikalar, bankalar devletin; devlet işçinin oluncaya dek örgütlenip işçi sınıfının iktidarını kurmaktan başka yolumuz yok dostlar.

İzmir'den metal işçisi bir kadın

Krizin de savaşın da faturasını patronlara ödetelim

Merhaba dostlar, yoldaşlar. İzmir Kemalpaşa'dan herkese selamlar. Önmüz 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü. Yani tüm dünyada işçilerin, emekçilerin bayramı. Bayram demek birlik, beraberlik, şenlik demek, kutlama demek. Fakat mevcut durumda işçi sınıfının ne bayram kutlayacak ne de şenlik yapacak hâli var. Memlekette bakınca sirtımızda Orta Vadeli Program adı altında ağır bir küfe, dünyaya bakınca bir avuç pedofili ve Siyonist çetenin İran'a yönelik terörist saldırıları... Savaşın etkisiyle artan petrol fiyatlarından dolayı elektrik ve doğalgaza yüzde 25 zam geldi bile... Kriz varsa faturası işçiye, savaş çıktıysa faturası yine işçiye. Kısacası olup biten her şeyin sonu bizlere dokunuyor emekçi kardeşler. Biz elimizi kolumuzu bağlayıp sessizliğimizi sürdürürsek soframıza koyduğumuz ekmeğe daha da küçülecek.

1 Mayıs bayram olduğu kadar mücadele günüdür aynı zamanda. Savaş İran'ın savaşı, bizimle ne ilgisi var demeyin. Dünyada olup biten her şeyin bizlere, yani işçi sınıfına yönelik olduğunu bilerek gardımızı almalıyız. Fabrikalarımızı örgütlenmeli, her ne olursa olsun kârına dokundurmayan patronlardan alabilecek ne hakkımız varsa almalıyız. Faturanın biraz da parası olana kesilmesi gerektiği talebini her yerde dile getirmeli-

yiz. Tek başımıza söyleyemeyiz evet, fakat örgütlenirsek daha güçlü bir sesle "patronlara, zenginlere servet vergisi getirilsin" diyebiliriz. Bunu diyebilecek gücü ancak birbirimizden alabiliriz ve ancak o gücü büyütebilirsek 1 Mayıs'larımızı bayrama, şenliğe çevirebiliriz.

Dünyayı bir avuç emperyalist sömürgeci, sapkıncıdan oluşan çete kana bulamak istiyor emekçi kardeşler. Elimizi kolumuzu bağlayarak oturamayız! Bugün İran işçisine, emekçisine, kadınına, çocuğuna yönelen tehdit ve ölüm yarın bizi bulabilir. Ya ekmeğimize, aşımıza kast ederler ya canımıza. Çünkü bu asalak kan emici emperyalistler biz emekçiler olmadan varlığını sürdüremez. İşte bu yüzden sesi çıkmayanın sesi olmalı, tüm bu gidişata müdahale edebilecek örgütlü gücü yaratmalıyız. Haydi dostlar, yoldaşlar! İşçi sınıfının örgütlü gücünü 1 Mayıs'ta meydanlarda gösterelim! Taleplerimizi alanlarda haykıralım! Dünyayı bir avuç asalak, sapkın çetenin eline bırakmayalım!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Türkiye NATO'dan çıksın, NATO yıkılsın!

Dostlar merhaba. Ben Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bildiğiniz gibi Amerikan emperyalizmi ve Siyonist İsrail, Batı Asya'da mazlum halklara saldırmaya devam ediyor. Hepinizin bildiği ve yaşadığı gibi yanı başımızdaki kadim komşumuz İran halkına diz çöktürmeye çalışan Amerikan emperyalizmi 21. yüzyılda yeni bir Vietnam yenilgisi almaktan çok korkuyor ve İsrail dışında kendisine müttefik bulmakta zorlanıyor. Hatta Trump NATO'dan aradığını bulamayınca yine Avrupalı emperyalistlere ve NATO'ya sözlü saldırılarda bulunuyor. Bugün geldiğimiz noktada Amerikan emperyalizmi Vietnam ve Afganistan'da aldığı yenilgilerin bir yenisini daha kalıcı olarak almaktan korkuyor ve İran'ın barış (teslimiyet) görüşmelerine yanaşmadığı, kendisinin barış yanlısı olduğuna dair dünya kamuoyuna yalan ifadeler sunuyor. Bir yandan Şah'ın hain oğlunu kullanmaya çalışıp İran iç siyasetinde kendisine yer açmaya çalışıyor, başarısız

olduğunda ise okulları bombalıyor. İran halkı emperyalizme karşı onurlu bir duruş sergilediğinde ise ne kadar büyük bir bataklığa saplandığını anlıyor. Ancak Siyonist İsrail devleti varlığını İran'ın yenilgisine bağlıyor ve Amerikan emperyalizmi ise en büyük düşmanı Çin'in Batı Asya'daki müttefiki İran'ı yenmek ve Üçüncü Dünya Savaşı'nın son tuğlasını döşeyerek emperyalist barbarlığını Uzak Doğu'ya taşımak niyetinde. Bunu bir yandan Rusya ile masaya oturup NATO'nun Ukrayna'daki savaşından geri çekileceğine dair vaatler verip Rusya'yı Çin'e karşı tarafsız bırakmaya çalışarak yapıyor. Diğer yandan ise İran'ı yenilgiye uğratıp Siyonizm'e güvenli bir bölge bırakmak istiyor.

Bugün kapımızın önünde yaşanan bu savaş tabii ki biz Türkiye işçi sınıfını ilgilendiriyor. Bugün İran'ın yenilgisi tüm Batı Asya'daki mazlum emekçi halkların din, dil, ırk, mezhep fark etmeksizin Siyonist sömürgecilere köle olmasının kapısını aralayacaktır. Bugün

Filistin halkının milyonlarca açık bir soykırıma uğraması basit bölgesel ve dinsel bir savaş değil, Filistin halkının Siyonizm'e karşı yıllardır haklı olarak verdiği var

olma mücadelesinin sonucudur. Bu savaş bugün Filistin halkı ile sınırlı kalmamıştır. Suriye, Irak, Lübnan, Yemen'de Siyonist saldırganlık ülkelerin halklarına defalarca saldırmıştır. Gerek Batı Asya'da gerek tüm dünyada emperyalistler ve Siyonistler tüm insanlığı bir Üçüncü Dünya Savaşı'nın eşliğine getirmişken bizler kendi memleketimizde bu savaşa gerici bir hizmet veren NATO zilletinden kurtulmalıyız. AKP istibdadı bu kirli savaşta hem NATO üyesi olduğu için hem de bölgesel olarak kirli maddi çıkarlarını Amerikan emperyalizmi ve İsrail Siyonizm'inden yana gördüğü için yine gerici bir rol oynamıştır. İstibdad, bu kirli dış politikaları Kürecik ve İncirlik'teki emperyalist üslerle uyguluyor. İran'ın kendini savunması için attığı füzeler Kürecik'teki radarlar ile tespit edilip İsrail'e her daim bilgi akışı sağlıyor. Bizim Türkiye işçi sınıfı olarak mücadele bayrağımıza her daim yazdığımız anti-emperyalist sloganlarımızı hayata geçirmenin vakti geldi de geçiyor. Bugün memleket içerisindeki bir görevimiz bu emperyalistlere ve onların dolarlarına göbekten bağlı olan patronları ve onların istibdadını fabrikalarda, sokaklarda örgütlenerek yenmekse diğer görevimiz de bu NATO zilletinden kurtulmak ve NATO'yu yıkmak olmalıdır.

Dilovası Copreci'den metal işçisi bir kadın

Krizin bedelini yaratanlara ödeteceğiz!

Merhaba yoldaşlar. Mart ayının sonunda temsilci seçimimizi gerçekleştirdik. İşçiler olarak demokratik bir şekilde oy haklarımızı kullanarak temsilcilerimizi belirledik. Fabrikamıza hayırlı olmasını diliyoruz. Seçimimizin hemen ardından bir süredir sinyalleri verilen toplu işçi çıkışı haberini maalesef aldık. 186 işçiden 31'ini çıkarmak istiyorlar. Zarar ediyormuşuz. Hem üzgün hem de sinirliyiz. Copreci sendikasının olmadığı on yıllar boyunca merkezimiz olan İspanya için bereketliydi, göz bebeklerindendi. Biz ne zaman örgütlenmiş oyunbozan olmuşuz. Zaman zaman uyum yakalansa da biz hak talep ettikçe kadın oluşumuz, orta yaşlı oluşumuza laf söylendi. Sis-

temin işleyişini daha iyi anladık. Bu yaşananlar bize özel değil ve kurtuluş da bizim fabrikayla olmayacak. Bütün dünyada krizin faturasını biz emekçilerin ödemesi hayatın doğal akışı olarak görüldüğü için şimdilik işten çıkarılacak arkadaşlarımızın çıkış koşullarını güzelleştirmeye çabalamak dışında elimizden bir şey gelmiyor. Fakat gelecek saldırılara işçi sınıfı olarak hep beraber hazırlık yapmalıyız. Patronların saldırılarını birlikte, art arda ya da eşzamanlı püskürtmeliyiz. İşten çıkarmalara karşı hazırlıklı, örgütlü olmalıyız. Gün gelecek devran dönecek ve patronların keyfinden işten çıkarılan her bir işçi için hesap soracağız.

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

İş, aş, hürriyet için 1 Mayıs'a!

Merhaba yoldaşlar,
Dilovası Esitaş fabrikasından yazıyorum sizlere. Bu ay sözleşme görüşmelerimiz başladı. Fabrikada hem heyecanlı hem de telaşlı bir hava var. İster istemez insanlarda endişe de var. Sözleşmeden sonra işimizden olur muyuz endişesi.

Çevremizde sendikacı da olsa sendikasızsız da olsa küçülmeye giden fabrikaları duyuyoruz. Bu zam ve sözleşme dönemlerinde patronlar öyle bir ağlıyor ki sanırsınız milyonları kazanan biz işçiler, eve ekmek götürmekte zorlanan onlar.

Bunların hepsinin timsah gözyaşı olduğunu, Mehmet Şimşek'in OVP'si ile işçilere nasıl saldırdıklarını biliyoruz. İşimizden olur muyuz endişesi de buradan geliyor. Karşımızda iktidar ile el ele vermiş bir patron sınıfı var.

Ne kadar endişelerimiz olsa da şunu çok iyi biliyoruz ki tüm zorluklara rağmen nasıl mücadele ederek sendikayı fabrikamıza getirip ilk sözleşmemizi yaptıysak yine aynı şekilde mücadele edeceğiz. Bizim

zım safımız da sınıfımız da bellidir. İşçi sınıfının yöntemi ise işgal, grev, direniştir. Bizim de parolamız bu olacak. Bu süreçte Esitaş işçisinin birliğini fabrika içinde de dışında da göstereceğiz. Birlikte olduğumuzda güçlüyüz. Birlikte meydanlarda olunca daha da güçlüyüz.

Önümüz 1 Mayıs dostlar. Bizim bayramımız. Tarihimizi ve bu tarihin nasıl yazıldığını çok iyi biliyoruz. Fabrikalarımızda verdiğimiz mücadeleyi, göstermiş olduğumuz birliği meydanlara taşımamızın, patron sınıfına karşı milyonlar olduğumuzu göstermenin en güçlü yöntemi; 1 Mayıs'ta tüm gücümüzle, birliğimizle meydanlarda olacağız.

Yoldaşlar, iş, aş, hürriyet mücadelemiz için 1 Mayıs'ta meydanlarda olalım!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi kadın

NATO'ya karşı tüm işçi sınıfı meydanlara!

Merhaba yoldaşlar,

Tüm dünyadaki işçiler emekçiler gibi ben de 1 ayı aşkın süredir devam eden savaşı öfkeyle izliyorum. Fabrikada da bu konuda konuşuyoruz sık sık. Farklı fikirler ortaya çıksa da iki duygu hâkim herkeste. Öfkeliyiz, Filistin halkının canına kastetmeye devam eden, soykırımcı, çocuk katili İsrail'e ve tüm dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizmine, başındaki faşist Trump'a çok öfkeliyiz. Epstein belgelerinde ortaya çıktığı gibi türlü türlü sapkınlıklar, savaş suçları, soykırımlar. Hepsisi var bu emperyalistlerde, Siyonistlerde. Kökleri kurumadan barış gelmez bu bölgeye biliyoruz. Ve endişeliyiz. En ufak çıkarımızın olmadığı savaşlarda emekçi çocuklarımızın katledilmesinden, ülkemizi de ateş çemberine sokan NATO üsleri yüzünden savaşın bir parçası olmaktan endişeliyiz.

Basında yer alan "İran'dan füze geldi Türkiye'ye, NATO etkisiz hale getirdi" tarzında haberlerin aksine bu memlekette NATO'nun bırakın bizim güvenliğini sağlamayı, en büyük güvenlik tehdidi olduğunu biz çok iyi biliyoruz. 15 Temmuz'da darbeyi uçaklara yakıt veren İncirlik üssünden biliyoruz. İşçilerin, devrimcilerin kanını akıtan darbelerden biliyoruz. Bırakın Türkiye'yi Ortadoğu'da, dünyada hiçbir ülkeye en ufak hayrı

olmamış NATO'nun. Hep kan gölüne çevirmiş, sömürmüş, petrol peşinde koşarken halkları birbirine kırdırılmış. Bugün Filistin'de soykırımdan geçirilen o mazlum ama direngen Filistin halkının da ülkesine bombalar yağarken meydanlara çıkmaktan geri durmayan İran halkının da en büyük düşmanı İsrail, Amerika ve NATO'dur. Bunu biz gayet iyi biliyoruz. Lanet olsun NATO'dan gelecek güvenlik vaatlerine. Emperyalistler siz olmasaydınız bizim güvenlik diye bir sorunumuz olmazdı! Alın başımıza çalın NATO'yu da!

NATO bizim kanlımızdır. Baş düşmanımızdır. Milli Savunma Bakanlığı'nın açılacağını duyurduğu yeni karargâh da düşmanın yeni bir yuvasıdır. Biz bunun karşındayız, safımız belli. Benim işçi sınıfına, birlikte mücadele ettiğim tüm arkadaşlarıma çağrım şu: Biz işçi sınıfıyız, olanları izlemekle, ah vah etmekle yetinmeyiz. Bize yakışan işimiz, aşımız ve hürriyetimiz için mücadele ederken NATO'ya karşı mücadele bayrağını da yükseltmektir. Önümüzdeki 1 Mayıs'ta "NATO'dan çık, NATO'yu yık" diyerek meydanlarda olacağız!

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

Emperyalist savaşın bedelini emekçiler ödüyor!

Batı Asya'daki emperyalist saldırı savaşı, yalnızca haritaları değil, milyonlarca işçi ve emekçinin yaşam koşullarını da altüst ediyor. Savaş kararlarını verenler ile o savaşın ekonomik ve fiziksel yıkımını omuzlayanlar asla aynı sınıftan değil! Çünkü patronlar kendi savaşlarının bedelini yoksullara ödetmek isterler. Cepheye ölenler de her zaman yoksullardır. Savaşın ekonomik yükünü ise fabrikada, tarlada ve işyerlerinde çalışan emekçiler öder.

Savaşın ilk ve en hızlı etkisi ekonomik piyasalarda görülür. Enerji hatlarındaki güvensizlik ve petrol fiyatlarındaki artış, işneden ipliğe her şeye zam olarak geri döner. Savaşın maliyeti, dolaylı vergiler ve fiyat artışları aracılığıyla doğrudan biz emekçilerin sırtına yüklenir.

Ancak Batı Asya'da yaşanan bu gerilim yalnızca ekonomik sonuçlar doğurmuyor. Aynı zamanda emperyalizmin bölgeyi yeniden şekillendirme girişimleri, halkların özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini de doğrudan etkiliyor. Bugün yaşanan gelişmeler, özellikle İran'a yönelik emperyalist saldırıların, doğrudan halkın yaşam koşullarını ve ülkenin eko-

nomik altyapısını da hedef aldığı gösteriyor. Sivillerin yaşadığı bölgelerin vurulması, sanayi ve enerji altyapısının tahrip edilmesi, İran halkının bağımsız bir gelecek kurma olanaklarını zayıflatmayı amaçlıyor. Bu durum, ekmek ve hürriyet mücadelesi veren İranlı emekçiler açısından emperyalizmden herhangi bir beklenti içinde olunamayacağı açık biçimde ortaya koyuyor.

Öte yandan savaş ortamı, "milli güvenlik" gerekçesiyle işçi ve emekçilerin haklarının gasp edilmesi riskini de beraberinde getiriyor. Grevlerin ertelenmesi, sendikal hakların baskılanması ve çalışma koşullarının ağırlaştırılması, geçmişte olduğu gibi bugün de savaş atmosferinde gündeme

gelebilecek uygulamalar arasında yer alıyor. Eğitime, sağlığa, gıdaya ve barınmaya ayrılması gereken bütçelerin savunma harcamalarına kaydırılması da emekçilerin yaşam koşullarını daha da zorlaştırıyor.

Bugün dünya işçi sınıfı ve ezilen halklar açısından görev açıktır: Emperyalizmin ve Siyonizm'in bölge halkları üzerindeki tahakkümüne karşı mücadeleyi büyütmek, savaşın ekonomik faturasının emekçilere kesilmesine karşı çıkmak ve halkların kardeşliği temelinde kalıcı barışın koşullarını savunmak. Kalıcı barış, savaşı yaratan emperyalist düzenin yenilgisiyle mümkün olacaktır.

SubMed direnişi sermayenin oyunlarına karşı sınıfın örgütlü gücüyle kazanacak!

Tekirdağ Velimeşe Organize Sanayi Bölgesi'nde tıbbi malzeme üretimi yapan SubMed (Su Biyomedikal) fabrikası işçileri, sendikal hakları ve insan onuruna yaraşır çalışma koşulları için bir sınıf kavgası başlatmıştı. Bu kavga, patronun yetki itirazı kurnazlıklarına, "Kod 25/2" tehditlerine ve jandarma baskısına rağmen dört buçuk aydan uzun süredir devam ediyor.

2025 yazında Petrol-İş Sendikası çatısı altında örgütlenen ve büyük çoğunluğu kadınlardan oluşan işçiler, 30 Temmuz 2025'te Çalışma Bakanlığı'ndan yetkiyi almıştı. Ancak patron, işçinin anayasal hakkını tanımayarak, süreci uzatmak ve sendikasılaştırma politikasını devreye sokmak için yetkisiz mahkemelere itiraz başvuruları yaparak zaman kazanma oyunlarına girişti. Bu oyalama taktikleriyle yetinmeyen patron, içeride sendikacı işçilere yönelik baskı ve mobbingi artırdı; işçileri odalara çekerek e-devlet üzerinden istifaya zorladı. İşveren, örgütlenmeye öncülük eden işçileri Ekim ve Kasım aylarında işten atmaya başlayınca, 10 Kasım'da fabrika önüne direniş çadırı kuruldu.

Patronun saldırıları Şubat ayında daha da pervasızlaştı. 19 Şubat'ta iki sendikacı işçi daha işten çıkarıldı. 20 Şubat'ta da gece vardiyasından çağrılan

işçiler, hiçbir somut gerekçe olmaksızın İş Kanunu'nun "Kod 25/2" (ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller) maddesiyle, yani tazminatsız şekilde kapı önüne konmak istendi. Ancak SubMed işçileri teslim olmadı. İnsan Kaynakları odasını terk etmeme eylemi başlatan ve gece yarısına kadar direnen işçiler, patrona geri adım atarak çıkış kodunu "22"ye çevirtti. İşveren bu meşru direniş karşısında çareyi fabrikaya jandarma yağmakta buldu. Toplam 9 öncü işçinin işten atıldığı bu süreçte, fabrika önündeki direniş çadırı sermayeye karşı bir sınıf kalesine dönüştü.

"Mücadeleyle aşılamayacak engel yok"

Sermayenin tüm hukuksuzluklarına, tehditlerine ve baskı çarkına karşı göğüs göğüseye verilen bu kavga, 4 ayı geride bıraktı. Direnişin 135. gününde

Petrol-İş Genel Başkanı Süleyman Akyüz, SubMed direniş çadırını ziyaret ederek işçilerle bir araya geldi. Gerçekleşen bu anlamlı ziyaret, günlerdir kışın soğuşuna ve patronun saldırılarına karşı nöbet tutan direnişçi işçilere büyük bir moral sağladı ve kavgadaki motivasyonlarını artırdı. Direniş alanında işçilere seslenen Süleyman Akyüz, patronlara karşı yürütülen bu yolun zorlu ve çetin olacağını altını çizdi. Sınıfın örgütlü gücüne ve direniş kararlılığına vurgu yapan Akyüz, işçilere, "Bu yol zor olacak ancak mücadele ile aşılamayacak hiçbir engel yoktur" sözleriyle seslendi.

Çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu SubMed direnişi, sınıf dayanışmasıyla büyümeye devam ediyor. Sermayenin barikatları, işçi sınıfının birleşik ve kararlı mücadelesiyle yıkılacak.

SubMed direnişinden bir işçi kadın

Bir ve beraber olursak, emeğimizin karşısında duramazlar!

Merhabalar değerli çalışma arkadaşlarım,

Ben, Su Biyomedikal (Sub-Med) bünyesinde yaklaşık 4 yıldır emek veren bir arkadaşınızdır. Ne yazık ki, anayasal hakkım olan sendika üyeliğimi kullandığım ve işten çıkarılan arkadaşımın mahkemesinde şahitlik yaptığım için, dolaylı yollardan üzerime atılan iftiralarla işimden edildim.

Ramazan ayının ilk günü, ellerinde hiçbir delil veya haklı bir gerekçe olmaksızın; "numuneden saç çıktı", "numuneye ayakla basılmış" gibi asılsız iddialarla zan altında bırakıldım. Yanımda henüz işi öğrenme aşamasında olan çalışma arkadaşımın birliktelikte İnsan Kaynaklarına (İK)

çağırıldık ve iş akdimizin feshedildiği söylendi. İşten çıkarılma gerekçesi olarak sözde 5,5 milyon euro zarara yol açtığımız iddia edildi. 4 yıllık çalışma hayatım boyunca hakkımda tek bir tutanak dahi tutulmamışken, bu iddiaların tam da sendikal sürecin yoğunlaştığı döneme denk gelmesi tesadüf değildir.

Süreç içerisinde baskılara boyun eğmediğim için hedef defalarca görüşme odalarına çekiler; "Bize yardım et, bu sendika olayından nasıl kurtuluruz? Bizim yanımızda olursan sana her türlü imkânı sağlarız" gibi vaatlerle taraf değiştirmem istendi. Ardından baskı altına alınarak, e-devlet şifrele sen-

dikadan istifa etmem için tehdit edildim. Tüm bu hukuksuz süreçler ve yapılan baskılar kayıtlıdır ve adaletin tecelli edeceği gün tek tek ispatlanacaktır.

İşten çıkarılmamdan iki hafta önce İK'ya çağırılıp istifaya zorlandığımda gösterdiğim dik duruş, birilerini rahatsız etmiş olacak ki; çirkin bir kumpasla emeğimle oynamaya çalışıldı. Ancak bilinmelidir ki insan hakkı bu kadar ucuz değildir. Ben davamın ve haklı mücadelem sonuna kadar arkasındayım. Hiçbir vaadi kabul etmedim, hiçbir tehdide boyun eğmedim.

Sizlerden ricam şudur: Kim-

se hakkını yedirmesin. Bugün bize yapılan bu haksızlık, yarın sizin kapınızı çalabilir. Korkmayın ve susmayın! Bizler lütuf değil, hak, hukuk ve adalet çerçevesinde insanca çalışmak istiyoruz. Bir ve beraber olur-

sak, emeğimizin karşısında duramazlar.

Unutmayın; biz varsak emek var, gücümüz emeğimizde! Biz "bitti" demeden bu mücadele bitmeyecek.

Özel İtalyan Lisesi öğretmenlerinin haklı grevi iki aydır sürüyor!

İstanbul Özel İtalyan Lisesi eğitim emekçilerinin grevi iki ayı geride bıraktı. Henüz grevin ilk ayında Millî Eğitim, diğer devlet okullarındaki öğretmenlere boş dersleri doldurmaları için görevlendirme formu göndermişti. Çeşitli eğitim sendikalarının öğretmenleri uyarmasının ardından bu forma istenen geri dönüş alınmayınca bu kez ikame öğretmen ataması yoluna başvurdu. Bakanlığın grev kırıcılık anlamına gelen bu hamlesi sonucunda öğretmenlerin tüm müzakere ortamı ortadan kalktı. Grevci öğretmenler ve sendikaları bu durumu bir basın açıklamasıyla kınarken, aynı açıklamada, ikame olarak atanan öğ-

retmenlerin bir kısmının grevi duyunca iş başı yapmaktan vazgeçerek bir sınıf dayanışması göstermiş olmalarına teşekkür edildi.

26 Mart tarihinde İtalya'dan bir heyet geldi ve ardından talepler konusunda uzlaşı sağlandı. Bir sonraki gün de toplu sözleşmenin imzalanması bekleniyordu. Ancak birkaç günlük bekleyişin ardından lise yönetimi İtalya'da toplu sözleşmenin incelenmesinin ve imzalanmasının uzun süreceğini bahane ederek öğretmenlerden tek bir tutanakla grevlerini bitirmelerini istedi. Oysa, bu tutanağın hukukî bir dayanağı olmadığı gibi, grev süreci de toplu sözleşme imzalanmadan bitirilemez.

Bu kadar saçma bir talebi kamuoyuna ilan ederlerse komik duruma düşeceği kesin olan yönetim, sözleşmeyi grevci öğretmen-

ler imzalamak istemiyor şeklinde yalan haber yaymaya başladı. Öğretmenler, bu hukukî geçerliliği olmayan tutanakla birlikte kazandıkları hakların hiçbir garanti altına alınmadığının bilincinde olarak grevlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Biz de Devrimci İşçi Partisi olarak öğretmenlerimizin tüm haksızlıklara karşı sürdürdükleri bu grevde hep yanlarında olduk ve olmaya devam edeceğiz. Bu grev, tüm emekçi halkımızın grevidir, herkesi İtalyan Lisesi öğretmenlerinin verdiği emek ve hürriyet mücadelesine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Birtek-Sen Genel Başkanı Mehmet Türkmen derhâl tahliye edilsin!

Antep'te tekstil işçilerinin örgütlenmesi ve mücadeleye atılmasında öncülük oynayan Birleşik Tekstil Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası (Birtek-Sen) Genel Başkanı Mehmet Türkmen 16 Mart'ta tutuklandı.

Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Sırma Halı fabrikasında işçilerin ücretleri aylardır geç ödenirken Şubat ayında zam farkının, Mart ayında ise ücretlerin ödenmemesi üzerine işçiler 9 Mart'ta iş bırakarak fabrika önünde fiili greve başlamıştı. Birtek-Sen'in öncülüğünde süren mücadelede 13 Mart'ta şehir merkezinde bulunan Balıklı Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Birtek-Sen Genel Başkanı Mehmet Türkmen, bu eylemdeki ifadeleri gerekçe gösterilerek 16 Mart'ta tutuklandı.

Türkmen'in tutuklanmasına gerekçe olarak gösterilen sözleri aslında birçok tekstil işçisinin maruz kaldığı insanlık dışı çalışma koşullarını ve güvencesizliği ortaya koyuyordu: "Bu memlekette patransanız, zenginseniz; işçinin hakkına çökebilirsiniz, güvenlik önlemi alma-

yıp işçinin ölümüne sebep olabilirsiniz, cinayet işleyebilirsiniz, kimse size hesap sormaz. Bu ülkede yasalar zenginler için geçerli değil."

Türkmen, işçilerin gerçeklerini ifade ettiği bu açıklamasından dolayı "halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma" suçlamasıyla tutuklansa da esas gerekçe Sırma Halı ve diğer tekstil patronlarının kovanlarına çomak sokmasıdır. Tekstil sektöründe diğer birçok sektörde olduğu gibi işçiler, asgari ücret seviyesindeki ücretler karşılığında işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin olmadığı, sürekli iş kazası ve işçi cinayetlerinin yaşandığı fabrikalarda güvencesiz bir şekilde çalışmaya zorlanırken sermayenin istibdadı; patronların ısmarlamasıyla öncülük işçilere ve sendikacılara ceza kesmektedir. Sendikal faaliyet suç değildir, Mehmet Türkmen derhâl tahliye edilmelidir!

Doğum iznini arttırmak yetmez: Ebeveyn izinleri eşit bölüştürülmeli! Ücretsiz ve nitelikli kreşler hemen kurulmalı!

TBMM'de Sağlık, Aile, Çalışma ve Sosyal İşler Komisyonunda 2 Nisan'da kabul edilen yasa tasarisına göre çalışan kadınlar için 16 hafta olan doğum izni 24 haftaya, yani yaklaşık 6 aya çıkıyor. Bu izin doğum öncesi 8 hafta, doğum sonrası 16 hafta şeklinde bölünerek kullanılabilir. Düzenleme kamu ve özel sektör fark etmeksizin çalışan tüm kadınları kapsayacak. İlk okunduğunda bu haber ne güzel gelişme

dedirtiyor işçilere. Doğumdan önce de sonra da izin hem çocuğun hem annenin sağlığı ve rahatı açısından çok kıymetli. Ücretli iznin uzaması da elbette olumlu. Ancak tek başına yeterli değil, hatta kadın istihdamı açısından tehlikeli.

Ancak aynı düzenlemeyle artırılan babalık izni hâlihazırda 5 gün gibi çok az bir süreden, 10 gün gibi yine kadın işçinin izniyle kıyaslanamayacak kadar az bir süreye yükseliyor. Bu şekilde devlet çocuğun doğumundan itibaren kullanılan iznin ezici çoğunluğunu kadın işçiye vererek çocuk bakımının kadının sorumluluğu olduğunu söylemiş oluyor. Hatta başka seçenek bırakmıyor işçi ailelere!

Doğum izni kadın işçiler için artarken, ki artması olumlu ve gereklidir, erkek işçiler için bu kadar düşük kaldıkça kadın istihdam oranının düşmesi de beklenir. Orta Vadede Program'la birlikte işçi sınıfının her hakkına göz diken patronlar, bu gelişmeden sonra da şüphesiz ki "Ne kadar güzel bir gelişme" diyerek aile yaşamını desteklemek için kadın istihdamını arttırmayacak, tam tersine ellerinden geldiğince kadın alımını düşürecek, kadınların yerine doğum izni çok çok daha düşük olan erkek işçileri çalıştırmayı tercih edecektir.

Gerçek çok açık: Aileye dair sorumlulukları tamamen kadının omuzlarına bırakan politikalar çoğaldıkça kadınlar giderek iş hayati-

nın daha da dışına itiliyor. Emekçi ailelerin ulaşabileceği, nitelikli kreş ve yaşlı bakım evlerinin de olmadığı bu sistemde bu tarz politikalar kadınları esnek çalışma biçimlerine itiyor. Kadınlar özellikle doğumdan sonra iş bulabilirlerse de ücretsiz kamu kreşlerinin yokluğunda esnek işler aramak zorunda kalıyorlar. Bu politikalar, ailenin bakımının ve ev işlerinin yükünü emekçi kadınların omuzlarına bırakıyor ve emekçi kadınlara daha rahat bir aile yaşamı değil, esneklik, güvencesizlik, yoksulluk vadediyor. Kadınlar Dilovası Ravive Kozmetik işçi katliamında da gördüğümüz gibi bu güvencesiz ve denetimsiz işlerde çalışırken yalnızca haklarını değil hayatlarını da kaybedebiliyor.

Biz Devrimci İşçi Partisi olarak çocuk bakımının yalnızca kadının omuzlarına bırakılmayacağını söylüyoruz. Ebeveyn izinleri kadın ve erkek işçiler arasında eşit şekilde bölüştürülmeli ve devredilemez olmalı, kadınlar iş hayatının dışına itilmemelidir! Çocuk ve yaşlı bakımında devlet sorumluluk almalı, ücretsiz ve nitelikli kreşler ve yaşlı bakım evleri kurulmalıdır!

Ölümünün 10. yıldönümünde Atlen Yıldırım yoldaşın yolundan yürümek devrimci mücadeleyi tam anlamıyla hayatının merkezine yerleştirmektedir!

3 Mayıs 1957'de Kırşehir'in Karaman ilçesinde doğan Atlen Yıldırım yoldaşımız ortaokul yıllarından başlayarak işçi sınıfının devrimci mücadelesine adanmış bir ömür yaşayarak, 10 yıl önce 18 Nisan Pazarı günü 59 yaşında aramızdan ayrıldı. Atlen Yıldırım muhafazakâr bir ailede dünyaya gelmişti. Öyle ki adı dahi Adnan Menderes'ten geliyordu, nüfus memurunun azizliği neticesinde nüfus kağıdına Atlen olarak yazılmıştı. Bugün pek çoğu kuşaklar boyu sağ partilere oy vermiş, muhafazakâr ailelerden gelen işçiler, emekçiler, gençler Devrimci İşçi Partisi saflarında buluşuyorsa bunun sebebi devrimci sınıf siyasetidir. Bu siyaset yeni ve gerçekçi olan tek siyaset olduğu için kökeni kimliği ne olursa olsun emekçi halkın yüksek ahlaki ve insani özelliklere sahip, en mücadeleci insanların çekmektedir. Atlen Yıldırım devrimci sınıf siyasetine gelmiş, devrimci sınıf siyasetini inşa etmiş ve hayatını son ana kadar bu mücadeleye adanmıştır.

Atlen Yıldırım'ın eşitsizliklere ve adaletsizliklere olan öfkesi, Deniz

Gezmiş'in şahsında devrimcilere olan hayranlığa dönüşür. Deniz Gezmişlerin hareketi olan THKO geleneğinde ve bu akımın devamı niteliğindeki yapılarda yıllarca örgütlü mücadele yürütür. 12 Eylül darbesinden sonraki yıllarda yer altında devrimci faaliyete devam eder. 1998'de tutuklanır, 1999 Ulucanlar Cezaevi Katliamı'nı yaşar, 19 Aralık 2000'de "hayata dönüş" adı verilen katliamda ise Bartın Cezaevi'ndedir. Ölümüne neden olan hastalığın kökleri bu döneme uzanır.

Atlen Yıldırım yoldaş, 2012 yılında devrimci Marksizmi benimser ve kendi deyimiyle bu akımın Türkiye'deki en büyük temsilcisi olan Devrimci İşçi Partisi'ne katılır. Parti saflarında hem bir sıra neferi hem de bir devrimci önder olarak militan mücadele yürütür.

Devrimci Marksist teoriye önem verir, bir devrimcinin kendisini sürekli geliştirmesi gerektiğini anlatır, bilimsel sosyalizmi gençlere ve öncü işçilere ulaştırmayı esas alan militan teori anlayışının bir temsilcisi olarak, teorik-politik çalışmalarında berber ve eğitici bir üslubu benimserdi.

Atlen yoldaş mütevazılığı ve fedakarlığı, düşüncesinin ve eyleminin bütünlüğü ile hem örnek olan hem de ilham veren bir önderdi. Devrimci İşçi Partisi tüzüğü'nün Üyelerin Sorumlulukları başlıklı bölümünün son maddesi "Devrimci mücadeleyi tam anlamıyla hayatının merkezine yerleştirmek"tir. Atlen Yıldırım bu maddede ifade edilen adanmışlığın örneğidir. Onun için tedavi için bulunduğu bir hastane kliniği dahi bir emekçi mahallesi, bir fabrika gibi örgütlenme alanı olabiliyordu. Ve bugün onun resimleri DİP bürolarında asılıdır. Resmî 1 Mayıs meydanlarında taşınır. Atlen Yıldırım'ın anısı her zaman devrimciliği anlamaya ve anlatmaya bir vesiledir! Atlen yoldaş iş, aş, hürriyet için örgütlü mücadelemizde yaşıyor!

Ertuğrul Oruç

İstanbul Tabip Odası seçiminde Demokratik Katılım Grubu'nu destekleyelim

İstanbul Tabip Odası seçimi 19 Nisan'da yapılacak. Seçim sürecinde, İstanbul Tabip Odası'nı yöneten Demokratik Katılım Grubu'na karşı yine aynı söylem dolaşıma sokuluyor: "Tabip Odası siyasetten uzak durmalı, yalnızca hekimlerin sorunlarıyla ilgilenmelidir." İlk bakışta tarafsız gibi görünen bu söylem, gerçekte Tabip Odası'nı mücadeleden uzaklaştırma ve düzenin çizdiği sınırlara hapsetme çağrısından başka bir anlam taşımıyor.

Bugün sağlık alanında yaşadığımız sorunların hiçbiri siyaset dışı değil. Performans baskısı, randevu krizleri, katkı payları, ilave ücretler, kamu sağlık hizmetlerinin tasfiyesi ve sağlık emekçilerinin güvencesizleştirilmesi, yıllardır sağlık hizmetini piyasalaştıran Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın ürünü olan siyasal tercihlerin sonucu. Hastanın müşteriye, hastanenin işletmeye, hekimin ve sağlık emekçisinin ise performans baskısı altında çalışanlara indirgenmesi de siyasal. Bütün bunlar siyasal kararların sonucuydu, bunlara karşı mücadele eden bir Tabip Odası'nın "siyasetten uzak" durması nasıl mümkün olabilir?

Açık konuşalım: Bu memlekette "siyasetten uzak durmak" mümkün değildir. Susmak, düzenin çizdiği çerçevenin dışına çıkmamak da siyasal sonuçlar üretir. Bu nedenle "Tabip Odası siyasetten uzak dursun" sözünün gerçek anlamı, sermayenin sağlık alanında kurduğu düzene ve istibdad rejiminin dayattığı sınırlara razı olmaktır. Tabip Odası'nı siyasetten arındırma iddiası, onu mücadeleden koparma, etkisizleştirme ve düzenle uyumlu hâle getirme girişimidir.

Bugün sağlık alanında yaşadığımız çürüme tam da bu düzenin ürünüdür. Bu düzende belirleyici olan hastanın ihtiyacı, hekimliğin gerekleri ya da emekçi halkın sağlık hakkı değildir. Hız, maliyet hesabı, puan ve kârlılık hedefleridir. Böyle bir sistemde emekçi halk, nitelikli sağlık hizmetine ulaşamaz. Hekim de mesleğini layıkıyla icra edemez. Bu yüzden hekim hakkını, sağlık emekçilerinin hakkından ve emekçi halkın sağlık hakkından ayırmaya çalışanlar gerçeği tersyüz etmektedir. Hekimlerin mesleki ve özlük hakları için mücadelesi ile halkın sağlık hakkını savunmak birbirine karşıt değil, birbirini tamamlayan mücadelelerdir.

Bu nedenle İstanbul Tabip Odası, hekimleri dar mesleki talepler içine hapseden, halkın sağlık hakkını ikinci plana atan, düzenle barışık ve istibdad rejiminin sınırlarını aşmayan bir çizgiye teslim edilemez. Tabip Odası'nı hekimlerin öfkesini soğuran, tepkisini törpüleyen, mücadele iradesini zayıflatan makbul bir meslek örgütüne dönüştürmek isteyenlere bırakmayacağız.

Üstelik mesele yalnızca sağlık alanıyla da sınırlı değil. Demokrasinin gerilediği koşullarda hekimlerin bağımsız söz söyleme imkânı daralır, meslek örgütlerinin mücadele kapasitesi zayıflar. Böyle bir ortamda emekçi halkın sağlık hakkını savunmak da mümkün olmaz. Bu nedenle hekimliği ve sağlık hakkını savunmak, hürriyeti savunmaktan ayrı düşünülemez.

İstanbul Tabip Odası bu yüzden dar anlamda bir meslek örgütü olmanın ötesinde çok önemli bir mücadele mevzisi. Hekimlerin özlük hakları için mücadeleyi büyüteceği, sağlık emekçileriyle omuz omuza mücadele edeceği, emekçi halkın sağlık hakkını savunacağı ve memleketin istibdad karanlığına karşı hürriyet kavgasını güçlendireceği bir mevzidir.

19 Nisan'da mesele, İstanbul Tabip Odası'nın mücadeleci bir mevzi olarak kalıp kalmayacağıdır. Bu nedenle hekimleri, bu mevziyi korumak ve büyütmek için, hekim hakkını emekçi halkın sağlık hakkından ayırmayan, düzenle uyumlu değil mücadeleci bir çizgiyi savunan Demokratik Katılım Grubu'nu desteklemeye çağırıyorum.

Soykırımcı İsrail'le tüm ilişkiler kesilsin!

Filistin Eylem Komitesi (FEK), soykırımcı İsrail'le tüm ilişkilerin kesilmesi talebiyle İstanbul'da bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde, Türkiye'nin İsrail'le sürdürdüğü ekonomik, siyasî ve askerî ilişkiler protesto edildi ve tüm bu ilişkilerin derhâl kesilmesi talep edildi. 28 Mart günü gerçekleştirilen eylemde soğuk ve yağışlı havaya karşın, eyleme katılan yüzlerce kişi Levent metrosu çıkışından menfur İsrail konsoloslukuna kadar sloganlarla yürüdü ve istibdad rejiminin söylem düzeyinde kalan kınamalarına rağmen, İsrail'le ticarî ve askerî bağlarını sürdürmesini eleştirdi.

Konsolosluk önünde okunan açıklamada, Türkiye'nin 28 Mart 1949'da İsrail'i tanımasının tarihsel bir kırılma noktası olduğu vurgulanarak, bu kararın emperyalist Batı blokuna entegrasyon

bağlamında alındığı ve derhâl bu karardan dönülmesi gerektiği ifade edildi. Açıklamada, bu tarihten bugüne Türkiye ile İsrail arasındaki ilişkilerin hiçbir zaman kopmadığı, aksine giderek derinleştiği belirtildi, İsrail'in yalnızca Filistin'de değil, Lübnan'dan Yemen'e kadar tüm bölgede saldırgan bir politika izlediği, emperyalist güçlerle birlikte hareket ederek bölgeyi yıkıma sürüklediği ifade edildi, Filistin halkının ve bölge halklarının emperyalizme ve Siyonizme direnişi selamlandı.

Açıklamada ayrıca Türkiye devletinin çelişkili politikalarına dikkat çekildi. Resmî açıklamalarda İsrail'in suçlarının kınandığı, ancak pratikte ticaretin devam ettiği; askerî amaçlı sevkiyatlara ve petrol akışına engel olunmadığı vurgulandı. Bu durumun, istibdadın emperyalist-Siyonist ittifakla bağlarını sürdürdüğünün bir göstergesi

olduğu ifade edildi. FEK bileşenlerinden Devrimci İşçi Partisi ve Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları'nın da kendi pankartıyla katıldığı eylemde öne çıkan talep ise netti: İsrail'le tüm ilişkilerin derhâl kesilmesi ve bu gayri meşru oluşuma yönelik tam ambargo uygulanması. Konsolosluk önünden yapılan çağrıda, Türkiye'nin İsrail'i tanıtmaktan vazgeçmesi ve bu rejimle kurulan tüm diplomatik ve ekonomik bağların sonlandırılması istendi. Eyleme katılan tüm Filistin dostları, mücadelelerinin emperyalizme ve Siyonizme karşı bölgesel bir direnişin parçası olduğunu vurguladı. Filistin Eylem Komitesi, açıklamasını "Filistin ve tüm bölgemiz emperyalizmden ve Siyonizmden özgürleşene dek mücadeleyi yükselteceğiz" sözleriyle tamamladı.

İşçi sınıfının başkentinde üçüncüsü düzenlenen Öncü İşçi Şûrası işgallerden, grevlerden ve direnişlerden aldığı güçle geleceğe umut oldu!

5 Nisan Pazar günü Gebze Cammakan Restoran'da düzenlenen Öncü İşçi Şûrası işgallerden, grevlerden ve direnişlerden gelen öncü işçileri bir araya getirdi. Geçmiş deneyimlerden ve hâlâ devam etmekte olan mücadelelerden güç alan Şûra, işçi sınıfının iş, aş ve hürriyet kavgasını daha da ileriye taşıyacak gücün habercisi, gelecekte verilecek kavgaların bir hazırlık provasıydı. Etkinlikte Birleşik Metal-İş genel merkez yöneticisi, Gebze 1 No'lu Şube yöneticileri, Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube'nin işyeri temsilcileri, Birleşik Metal-İş'te örgütlü metal işçileri, salonu hınca hınç dolduran Smart Solar işçileri, Özel İtalyan Lisesi grevini kararlılıkla sürdüren grevci öğretmenler, Polonez direnişinin kahramanları, Eğitim-Sen Kocaeli 2 No'lu Şube yöneticileri, farklı bölgelerden, sektörlerden bir araya gelen işçiler, emekçiler ve gençler yer aldı. İş, aş, hürriyet mücadelesinde üzerimize düşen görevler, işçi sınıfını iktidara taşıyacak kavganın gerekleri tartışıldı.

"Gelin sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz bir dünyayı hep beraber yaratalım!"

Açılış konuşmasını yapan Chen Solar işyeri baştemsilcisi Alperen Erkoç, sözlerine 2025 yılında yine aynı salonda gerçekleştirilen Öncü İşçi Şûrası'nı hatırlatarak başladı. O dönem ilan edildiği gibi 2025 yılının örgütlenme ve mücadele yılı olmasını sağlayan Grid, Omsa, SubMed, Green Transfo ve Smart Solar işçilerine selam yolladı. Ardından etkinliğin ismini aldığı şûra kelimesinin bu topraklardaki karşılığına değinen Alperen Erkoç, memleketin hürriyeti için mücadele eden devrimcilerin programında yazan Amele ve Rençber Şûraları (Sovyetler) Cumhuriyeti anlayışından bahsetti. Günümüzde

asalak bir azınlığın hâkim olduğu düzene karşı, dünyada barbarlığı yükselten emperyalizm ve Siyonizme karşı aynı anlayışla mücadele edilmesi gerektiğini vurguladı ve salonu dolduran öncü işçileri sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz bir dünya için devrimci mücadeleye çağırdı.

Smart Solar mücadelesinin öğrettikleri: İş, aş, hürriyet için işgal, grev, direniş!

Bu Öncü İşçi Şûrası'nın başkanı Smart Solar işçileriydi. Onların zaferi Öncü İşçi Şûrası'nın itici gücü, ilham kaynağı oldu. Grevde atılan sloganlar bu kez etkinlik salonunu inlett, alınan sözlerde sınıf mücadelesine referans hep Smart Solar olarak gösterildi. Bu mücadelede başrolü oynayan Smart Solar işçilerinin yoğun katılımı eşliğinde, Smart Solar'ın hikayesini bizzat Smart Solar grevinin mimarları anlattı. O sözlerden birini alan ve bu hikâyenin en başından beri emektaşlarından biri olan Birleşik Metal-İş Genel Örgütlenme Sekreteri Fehmi Elmacı, Smart Solar işçilerinin yerinin kendisi için ayrı olduğunu vurgulayan duygu dolu bir konuşma yaptı. Smart Solar işçilerini kimsenin teslim alamayacağını ve asla boyun eğmeyeceklerini hatırlattı. Smart Solar işyeri baştemsilcisi Hasret Kala Smart Solar'dan aldığımız kuvvetle emeğin gücüne güvenmeyi, emeğin cephesini "1, 2, 3 yetmez daha fazla Smart Solar" anlayışıyla genişletme-

nin gerekliliğini ve yeni örgütlenmelere ihtiyacımız olduğunu vurguladı. Birleşik Metal-İş Şube Mali Sekreteri Mahmut Polat, Smart Solar mücadelesinde verilen emeği, alınterini, gözyaşını anlattı. Grev boyunca yaşadıkları zorluklardan, baskılardan ve haksız eleştirilerden bahsetti. Grev kırılcılığını, hukuksuzlukları, Orta Vadeli Program'ı mücadeleyle çöpe atan Smart Solar işçilerinin grevinin zaferden başka bir şey olamayacağını vurguladı. Bu grevle birlikte sınıf mücadelesine gelecekte emsal olacak önemli kazanımlar elde ettiklerini açıkladı.

Belgesel gösteriminin ardından söz alan Birleşik Metal-İş Şube Başkanı Selçuk Çıfci ise 114 günlük mücadele boyunca yaşananları anlattı. Başta kadınlar olmak üzere 260 işçinin bir destan yazdığını ve bu destanın her yerde savunulacağını vurguladı. Grev boyunca sermayeye arka çıkan devletin sınıf karakterini grev anıları eşliğinde katılımcılara aktardı. Valiliğin, emniyetin ve diğer devlet kurumlarının patronu koruyan tutumunu hatırlatarak Smart işçilerinin bu düzenin karanlığına karşı da mücadele ettiğini hatırlattı. Metal işçilerinin verdiği mücadelelerin sermaye düzenine nasıl tehdit oluşturduğunu bizzat bu düzenin temsilcilerinden duyduğunu belirtti. Çıfci, iktidar tarafından yasaklanmasına rağmen 1980 sonrası gerçekleştirilen en uzun MESS grevi özelliği taşıyan Grid grevinin, vergi adaletsizliğine karşı Chen Solar sözleşmesinde emsal olan "vergi yardımı" maddesinin, fabrikalarda verilen sendikal eğitim haklarının, Omsa fabrika işgalinden Smart Solar grevine nice sınıf mücadelelerini sıralayarak düzeni sarsan örnekleri saydı. Smart Solar grevinin tüm bu mücadeleler arasında Kavel kadar önemli ve büyük olduğunu, tüm olumsuz şartlara ve dezavantajlara rağmen büyük bir destan yazıldığı bir kez da vurguladı.

Öğretmen grevi öğretmeye devam ediyor!

Grev ateşini yaktıkları 2 Şubat'tan beri mücadelesini sürdüren Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri Öncü İşçi Şûrası'nın özel konuklarından. Devam eden mücadelelerinden aldıkları coşkuyu etkinliğe taşıyan öğretmenler adına Başak Baysal söz aldı. Bu sefer ders sıralarına değil sınıf mücadelesinin kürsüsünden öncü işçilerle dolu salona hitap etti. Sendikalaşmanın önemini

vurgulayan Başak Baysal grevin onlara çok şey öğrettiğini, sadece kendi hakları için değil başkalarının hakları için de mücadele etmenin değerini anlattı. Mücadele çadırını haklarını alana dek terk etmeyeceklerini vurgulayan Baysal grev ne kadar sürerse sürsün vazgeçmeyeceklerini ilan etti. Konuşmasının ardından etkinlik salonunda "Öğretmen grevi kazancak!" sloganları yankılandı.

Emekçi kadınlar en öne, erkek egemen kapitalist düzen çöpe!

Öncü İşçi Şûrası'nın masaları emekçi kadınlarla doluydu. Hayatın bin bir zorluğuna göğüs gererek kendini var eden emekçi kadınlar sınıf mücadelesine de aynı azimle, kararlılıkla ve güçle imzasını atıyor. Zaferlerle dolu mücadelelerde isimlerini altın harflerle yazıyorlar. Kadınlara hem sömürüyü hem de ezilmeyi yaşatan çürümüş kapitalist düzenin gerçeklerini ve bu düzene karşı verilen mücadelede emekçi kadınların önemini anlatmak üzere Copreci işyeri baştemsilcisi Emine Karaduman söz aldı. Emeğinin sömürüldüğü işyerilerindeki işgücüne katılımı bile büyük zorluklarla gerçekleşen kadınların hikayesini anlattı. İş yüküne bir de çocuk yükünü, yaşlı bakım yükünü ve daha nicelelerini ekleyerek omuzlarında biriktiren kadınların hikayesini anlattı. Tüm bu zorluklarda yoğrularak işgallerde, grevlerde ve direnişlerde kahramanca mücadele eden emekçi kadınları anlattı. İş cinayetlerinde de kadın cinayetlerinde de ölmek için emekçi kadınları eşitliği örgütlemeye, dayanışmaya ve devrimci mücadeleye davet etti. Bu kavgayı "elimizin hamuruyla değil, sıkılı yumruklarımızla" vermek için mücadele çağrısını Öncü İşçi Şûrası'nda emekçi kadınlarla dolu salonda yükseltti.

Şûra'da mücadele mesajları

Polonez direnişinin baş kahramanlarından Engin Gürbüz, mücadele çağrısını Çatalca'dan Gebze'ye taşıdı, Trakya'dan Marmara'ya uzanan sınıf mücadelelerinin süreceğini, daha güçlülerinin örgütleneceğini ve geçmiş deneyimlerin ışığında mücadelenin yeni fabrikalara taşınacağını vurguladı. 1 Mayıs'a doğru giden yolda Öncü İşçi Şûrası'nın iş, aş ve hürriyet coşkusunu 1 Mayıs meydanları-

na taşıyacağı temennisiyle sözlerini noktaladı. Eğitim Sen 2 No'lu Şube Başkanı Sinan Kaya ise aldığı sözde kamu emekçileri olarak işçi sınıfının başkentinde Gebze'de işçi sınıfının mücadelesinin yanında olacaklarını vurguladı. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için verilecek birleşik bir mücadelenin inşa edilmesi konusundaki eksikliğe değinen Kaya, Şûra'nın bu mücadeleyi yükseltmesine vesile olmasını temenni ederek sözlerini bitirdi.

İşçi sınıfı ayağa!

Kapanış konuşmasını Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yaptı. Dölek konuşmasına Öncü İşçi Şûrası'nın gücünü aldığı yerden bahsederek başladı. İşgallerden, grevlerden ve direnişlerden gelecek salonu dolduran işçilerdi bu güç. İçinde olduğumuz zorluklardan, yani emperyalist ve Siyonistlerin saldırganlığından, onları destekleyen koyu bir istibadın zilletinden bizi ancak bu gücün, yani işçi sınıfının kurtarabileceğini söyledi. İş ve aş için yola çıkanların mutlaka hürriyet mücadelesine de kapı araladığını çünkü sermayenin devleti de arkasına alarak en ufak hakkı bile vermemek için nasıl işçi sınıfının karşısına çıktığını anlattı. Smart Solar işçilerinin alınını akyıla kazandığı sendikal yetkiyi yıllarca mahkemelerde çürütmeye çalışan devletin, Smart Solar patronu isteyince nasıl ışık hızında tedbir kararı çıkarttığını örnek gösterdi. Düzene karşı düzen siyasetiyle hareket edilemeyeceğini ancak ve ancak sınıf mücadelesiyle yanıt verilebileceğini vurguladı. Devrimci İşçi Partisi'nin "yeni ve gerçekçi olan tek siyaset devrimci sınıf siyasetidir" şiarının bir kez daha altını çizdi. Devrime, eşit ve özgür bir dünyaya, fabrikaların bankaların devletin devletin de işçinin olduğu bir düzene ulaşmamızı sağlayacak olanın Kürdün Türkün kardeşliğiyle, Alevinin Sünninin kardeşliğiyle, ayrı gayrı demeden bütün emekçi halkın birliğini sağlayacak bir devrimci sınıf siyasetinde olduğunu haykırarak Öncü İşçi Şûrası'nı noktaladı.

İncirlik ve Kürecik Türk üssü mü? NATO üssü mü? Amerikan üssü mü?

ABD ve İsrail'in İran'a yönelik terörist saldırılarıyla birlikte başlayan savaş, İran'ın bu savaşta Batı Asya'daki Amerikan üslerini hedef alması, Adana'da ABD'nin kullanımında olan İncirlik Üssü'nü tartışmaların odağına taşıdı. Milli Savunma Bakanlığı "Üzerindeki tüm tesisleri ile birlikte mülkiyeti Türkiye Cumhuriyetine aittir. Üs komutanı Türk Tuğgeneralimizdir." açıklamasıyla İncirlik'in Türk üssü olduğunu söyledi. Ancak tartışmalar bitmiyor ve halk ikna olmuyor.

Türk üssü iddiası: 1969'da ABD ile imzalanan Ortak Savunma ve İşbirliği Anlaşması ile mülkiyeti Türkiye'ye devredilmiştir. 1980'de imzalanan Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması ile bu statü korunmuştur. Üssün komutanı bir Türk Tuğgenerali'dir. İncirlik Üssü'nün bir savaşta kullanılması için Türk hükümetinin ve TBMM'nin izni gerekir.

Amerikan üssü iddiası: İncirlik Üssü'nü kurma kararını alan ve üssü inşa eden ABD'dir. Kuruluşu itibarıyla ABD'nin dünya çapındaki ana harekât üslerinden biridir. Türk Silahlı Kuvvetlerinin üssü kullanılması oldukça sınırlandırılmıştır. Kurulduğu dönemde üste bulunan Amerikan vatandaşlarının suç işleme halinde Türkiye'de ve Türkiye yasalarıyla yargılanmalarına imkân verilmemiştir. Halen üsteki Amerikan askeri faaliyetleri ABD'nin atadığı bir subay tarafından komuta edilmektedir.

NATO üssü iddiası: ABD ve Türkiye arasındaki İncirlik Üssü'nün kuruluşuna ilişkin yapılan anlaşmalar NATO anlaşmasının 3. Maddesine dayanılarak gerçekleştirilmiştir.

İncirlik Üssü gerçekte kimin?

İncirlik Üssü mülkiyet olarak Türkiye'nindir. ABD tarafından kurulmuştur, inşa edilmiştir ve nükleer silahların konuşlandırılmasından bölge çapındaki askeri operasyonlara kadar ABD tarafından kullanılmaktadır. Hukuki dayanağı NATO anlaşmasının 3. Maddesidir ve ABD'nin faaliyetlerinin NATO çerçevesinde yürütüldüğü söylenmektedir. Yani hem Türkiye'nindir hem ABD'nindir hem de NATO'nundur.

Türkiye, ABD ve NATO'nun menfaatleri ortak olsaydı bir sorun olmazdı. Ancak eğer bu üste ABD ve NATO'nun çıkarları doğrultusunda ve Türkiye'nin aleyhine faaliyetler yürütülüyorsa o halde bu üssün Türkiye'nin kontrolünde olduğu iddiasını sorgulamak gerekir.

İşte İncirlik'te Türkiye'nin emekçi halkının güvenliğini tehlikeye atan gayrimeşru ve zararlı faaliyetler:

- ABD'nin 2000'li yıllar boyunca Ortadoğu'da yakaladığı insanları kötü ünlü Guantanamo işkence üssüne taşımasında İncirlik ilk duraktır.
- 15 Temmuz 2016'daki darbe girişiminde TBMM'yi bombalayan uçaklara İncirlik Üssü'nden kalkan tanker uçaklar yakıt ikmali yapmıştır.
- Gazze'deki soykırımda kullanılmak üzere İsrail'e askeri teçhizat taşınmasında İncirlik'in kullanılması. İncirlik'ten kalkan kargo uçakları Kıbrıs'taki İngiliz üslerine malzeme taşımış ve oradan da bu malzemeler İsrail'in soykırımcı ordusuna ulaştırılmıştır.

- ABD'nin İncirlik'te depoladığı nükleer silahlar Türkiye'yi olası bir nükleer savaşta hedef tahasına koymaktadır.
- ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda Irak'ın, Yugoslavya'nın ve Afganistan'ın bombalanmasında aktif olarak kullanılmıştır.
- 1980 tarihli Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması'nın 2 numaralı tamamlayıcı anlaşmasının 5 ve 6. Maddelerindeki gizlilik hükümleri dolayısıyla halktan gizlenen diğer faaliyetler. (Örneğin İncirlik'teki nükleer silahlar Amerikan belgelerinde geçmekte ve tüm dünya tarafından bilinmekte iken Türkiye hükümetleri bu konuda gizli anlaşma gereği hiçbir zaman açıklama ve yorumda bulunmamaktadır.)

Kürecik Üssü'nün durumu farklı mı?

Malatya'da bulunan Kürecik Radar Üssü'nün de mülkiyeti Türkiye'dedir. Ancak 2012 yılında NATO'nun füze kalkamı projesi kapsamında kurulan bu radar üssünde Türk askeri sadece dış güvenliğinin sağlanması ile görevli bulunmaktadır. Radar tesisi Amerikan askeri personeli tarafından işletilmekte, emir komuta zinciri ile NATO Müttefik Hava Komutanlığı'na bağlı çalışmakta, radarın elde ettiği istihbarat doğrudan bu komutanlığın yer aldığı Almanya'daki Rammstein Hava Üssü'ne iletilmektedir.

Kürecik Üssü bir NATO üssü olmakla birlikte en büyük hizmetini NATO üyesi olmayan İsrail'e sunmaktadır. Doğrudan İran topraklarını gözetleyen bu üs, 2025 Haziran 12 gün savaşında ve bugün İran'da süren Amerikan İsrail terör saldırılarında aktif istihbarat işlevi görmektedir. Kürecik Üssü İsrail'e ve Amerikan çıkarlarına kalkandır. Bu yüzden derhâl kapatılmalıdır!

SONUÇ: Kimin çıkarlarına hizmet ediyorsa onundur!

İncirlik Üssü kimin sorusunun cevabı arazinin kimin mülkiyetinde olduğuna bakarak değil bu üssün kimin çıkarlarına göre faaliyet yürüttüğüne göre belirlenir. Bu açıdan İncirlik Üssü bir Amerikan üssüdür. Mülkiyeti Türkiye'de olmasına, üssün komutasında bir Türk Tuğgeneralinin bulunmasına rağmen İncirlik, Türkiye'nin ve bölgenin halklarına karşı Amerikan emperyalizminin ve İsrail Siyonizminin insanlık suçlarına hizmet ediyorsa, bunun sebepleri Türkiye'deki sermaye iktidarlarının emperyalizme olan ekonomik ve siyasi bağlılıkları ve Türkiye'yi de emperyalizme bağımlı hale getirmeleridir.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- **Türkiye NATO'dan çıksın! ABD ile Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması yırtulsun!**
- **İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere tüm emperyalist üsler kapatulsun!**
- **ABD ile tüm gizli anlaşmalar açıklansın! ABD'nin ve İsrail'in suçlarına ortak olanlar yargılsın ve cezalandırılsın!**

Sungur Savran

Mossad'ın savaşı çıkmazda

ABD ve İsrail'in birlikte komşumuz İran'a açtığı savaş, Trump'ın iktidara gelmesinden bu yana dış politikada yaşadığı en büyük sendelemenin yolunu döşedi. İran'da bir ayı çoktan geçen bir savaşta ABD-İsrail korsanlar kampı tokat üstüne tokat yiyor. Hepimiz seviyoruz ama bizim gördüğümüz kadarıyla kimse şu soruyu ciddi biçimde sormuyor: İran'ın kolay lokma olmadığını bizim kadar onlar da biliyordu. O zaman savaş neden?

New York Times gazetesi, 22 Mart günü, en kıdemli muhabirlerinden birinin imzasını taşıyan, ama buna rağmen kimsenin çok dikkat etmediği, yaygın tartışmaya açılmayan bir haber yayınladı. Artık bu savaşın nedeni, daha sonra yeni belgeler ortaya çıkmadıkça kesin olarak biliniyor: İsrail'in dış istihbarat örgütü Mossad'ın önce Netanyahu hükümetini, ardından Ocak ayının ortasında Washington'u ziyaretinde ABD yetkililerini savaş başladığında İran'da ayaklanma olacağına inandırması. Yani onların her dakika kullandığı deyimle "rejim değişikliği". Bilimsel adıyla söylersek İran'da iktidarın çökertilmesi.

Diyeceksiniz ki bu zaten biliniyor. Hayır, sadece kıyısından köşesinden sızan belirtileri biliniyor. Savaşın Mossad'ın savaşı olduğu ve bütün varsayımının bu ayaklanma olduğu bilinmiyordu. Bir düzine Amerikan ve İsrail yetkilisinin demeçlerine yaslanan haber, ayaklanma beklentisinin savaşın gerçek nedeni olduğunu delilleriyle ortaya koyuyor. Bırakın ayaklanmayı, İran halkının hükümete karşı en ufak bir muhalefet belirtisi bile görülme-yince, önce Trump'ın, ardından Netanyahu'nun Mossad'a nasıl öfkelen-diği, ama İsrail başbakanının ümidini en azından üçüncü hafta sonuna kadar tam olarak yitmediğini kanıtlarıyla gösteriyor.

Bu mesele bizi, Türkiye'nin emekçilerini ve ezilen kitlelerini yakıcı şekilde ilgilendiriyor. Zira bu ayaklanmanın iki ayrı biçimi planlanmış durumda.

İlki Aralık sonu-Ocak başı patlayan türden bir kitlesel kalkışmanın yeniden yaşanması. Bunun neden gerçekleşmediğini Trump da, güya onun muhalifi olan *New York Times* gazetesi de halkın korkusuna yoruyor. Bunda bir gerçek payı olduğu, bir ülke savaşırken ayaklanma başlatmanın bir katliama yol açabileceği doğrudur ama işler bu kadar basit değil. En bilinen örnekleri hatırlatacak olursak 1917 Şubat ayında Petrograd'ın yoksul kadınları ve ardından bütün işçileri, 1918'in Kasım ayında ise Almanya'nın işçi sınıfı dünya savaşının orta yerinde ayağa kalkarak sırasıyla Çar'ı ve Kayzer'i devirdi. İranlılar bunu yapmıyorsa, bunun en azından bir nedeni, Çar ve Kayzer'den farklı olarak mollaların haklı bir savaşı yönetmekte olduğudur. İran halkı onurlu bir halktır, 1979'da yüzlerce binlerce ölü vererek Şah'ı devirmiştir. Ama şimdi, karşı olduğu hükümetin, ülkeyi emperyalistlere ve Siyonistlere karşı savunduğunu biliyor.

Mossad'ın beklediği ayaklanmanın ikinci biçimi, Amerika ve İsrail'in Kürt savaşçıları İran'ın üzerine sürmesi olarak zaten açıkça konuşuldu. Sö-zünü ettiğimiz haberin bir bölümüne "Kürt seçeneği" başlığı konulmuş.

Bu tartışma başladığında Trump önce bu fikre yakın durdu ama söz konusu habere göre Amerikan yetkilileri **savaş öncesinden farklı olarak** artık Kürtleri bir "vekil güç" (gazetenin kullandığı terim bu) şeklinde kullanmaya istekli değil. Nitekim Trump bir açıklamasında "Kürtlerin [İran'a] girmesini istemem" dedi. "Başlarına bir şey gelmesini, ölmelerini istemem". Bu Kürt sevgisi gösterisinin kendisi geleceğe hazırlık tabii ama işin aslı şu: Birincisi, Kürdistan Yurtsever Birliği (YNK) lideri Bafel Talabani buna açıkça karşı çıkmış durumda: İranlıların milliyetçiliği dolayısıyla bunun ters tepebileceğini belirtiyor. İkincisi ise "bir Türk diplomatına göre" Hakan Fidan'ın Marco Rubio'ya Kürtlerin bu işe karıştırılmasını Türkiye'nin istemediğini açıklamış olması.

Bu bize ne gösteriyor? NATO üyesi Türkiye, Kürtlerin kendi komutası altında olmadıkça savaşmasını istemiyor. Ama yarın "terörsüz Türkiye" projesi başarıya ulaşırsa? ABD ve İsrail'in Kürdü İran'a karşı kendi askeri yapma eğiliminde olduğu bu savaşta çıplak biçimde ortaya çıktı. **Kürtün Amerikan ve Siyonist askeri olarak kullanılmasına ilişkin proje konusunda herkes pozisyonunu açıklamalı!**

Trump Mossad'ın gafletine kanmakla devasa bir politik ve askerî hata yaptı. İçeride de Minneapolis'te işçi sınıfı ve halktan büyük bir tokat yedi. Bugün 2025 yılına göre çok daha zayıf. Bazıları ABD dünyanın en güçlü askeriyesine sahip diye onu yenilmez görmeye yatkın. Hayır! En güçlü ordular bile belirli koşullar bir araya gelince yenilir. Özgürlük ve sosyalizm için savaşanların görevi o koşullara katkıda bulunmaktır.

Ama, öte yandan biz, "Trump'ın günleri sayılı" diyenlere hayretle bakıyoruz. Nice büyük savaşların belirli bir muharebesinde yenilen önderlikler sonra güçlerini toparlayarak, yenilgilerinin muhasebesinden ders alarak yeniden taarruza geçmiş ve ardından zaferler kazanmıştır. Aman, emperyalizmin faşizm önderliğindeki taarruzunun artık bir tehlike olmaktan çıktığı hayalini görmeyelim. Tehlike hâlâ önümüzdedir. Tehlike kendiliğinden geçmeyecektir. Ancak İran gibi akıllıca ve sebatla direnen güçler arttıkça bu açıklıkla başa çıkmak olanaklı hale gelecektir.

Not. Bu yazının yazıldığı akşam, Trump'ın İran'da Ocak ayında yaşanan kalkışmaya destek olmak için silah yolladığı ama silahların, aracı olarak kullanılan "Kürtlerin" elinde kaldığı yolundaki açıklaması yayımlandı. Savaş öncesinde yaşanan bu olay, yukarıda söylenenleri olsa olsa güçlendirir. Epeyce kapalı yanı olan bu açıklamayı bu yüzden irdelemiyoruz.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Trump ve Netanyahu'nun terör cephesi kaybediyor! Halkların hürriyeti için ileri!

28 Şubat günü ABD ve İsrail'in koordineli olarak İran'a yönelik başlattığı savaşın haksız, yağmacı ve terörist karakterini ilk andan itibaren ortaya koymuş bulunuyoruz. Savaşın ilk gününde Minab kentinde bir kız okulunun 3 Tomahawk füzesiyle hedef alınmasının ardından ABD ve İsrail, sivil halkı, sivil ve ekonomik altyapıyı hedef alan saldırılarına devam etmiştir. ABD ve İsrail'in İran halkının iyiliği için kötü insanlardan oluşan bir rejime karşı savaştığı koca bir yalandır. İran halkı sığınaklara dahi inmeden emperyalist-Siyonist terörün hedefi olmuştur. İsrail, Lübnan'da başlattığı kara saldırısından Mescid-i Aksa'nın bayram namazına kapatılmasına kadar terörü sürekli kılma ve yaymaktadır.

ABD ve İsrail savaşı kazanmak için daha önce Vietnam'da, Irak'ta, Afganistan'da, Libya'da ve en son Gazze'de gerçekleştirdiği terörü İran ve Lübnan'a karşı da uyguluyor. Bu, emperyalizmin ve Siyonizmin yöntemidir. Amaç, halkın korku ve dehşetle sindirilmesi, direncinin kırılmasıdır. İran ise bir yurt savunması veriyor ve haklı bir savaş yürütüyor. Lübnan'da Hizbullah İsrail'in karadan başlattığı saldırıya karşı haklı bir yurt savunması savaşı ile cevap veriyor. Yarın Yemen'de Husiler bu savaşa katılırsa, füzeleriyle Kızıldeniz'i seyirüsefere kapattıklarında yine haklı bir savaş veriyor olacaklar. Savaş sürerken Gazze'de silahlı yürüyüş yapan Hamas'a bağlı El Kassam Tugayları emperyalizme ve Siyonizme karşı haklı ve meşru savaşın en önemli cephelerden birinin halen aktif ve ayakta olduğunu duyurmaktadır.

ABD'de bozgun havası

Emperyalist Siyonist terör cephesi, savaşın ilk gününden bu yana yarattığı tüm dehşete rağmen bir bozgun havası yaşıyor. Emperyalizmin ve Siyonizmin bozgunu sadece bir ruh durumundan ibaret değil. Somut olgular da bu bozgun eğilimine işaret ediyor. ABD savaşın önce müzakere masasında ortaya koyduğu taleplerinin hiçbirini askeri yöntemlerle dayatabilmiş değil. Tam tersine ABD, İran'ın nükleer programını kontrol altına almaktan, füze

geliştirme projelerini durduraktan, direniş eksenli politikasını tasfiye etmekten her geçen gün uzaklaşmaktadır. Gelinen aşamada artık İran tarafı, savaş tazminatı gibi talepleri öne sürerek psikolojik üstünlüğü ele almaya çalışıyor.

Ayrıca ABD'nin ilan edilmiş güvenlik ve savunma strateji belgelerinde açıkça zikredilen Hürmüz Boğazı'nın açık tutulması, enerji arzının kontrol edilmesi gibi öncelikli başlıklarda da emperyalizmin kontrolü kaybettiğine şahit oluyoruz. Askeri alanda ABD donanmasına ve hava kuvvetlerine vurulan darbeler stratejik kayıplara neden olmasa dahi ABD'nin cephe gerisinde savaşı sürdürmesini giderek zorlaştırarak bir psikolojik tahribat yaratıyor. Kamuoyu araştırmaları ABD kamuoyunun savaşa desteğinin düşük olduğunu ve giderek azaldığını gösteriyor. Trump'ın dayandığı MAGA hareketi içinde dahi çatlak sesler yükseliyor. ABD'de muhalefet, İran'ın ABD'ye karşı yakın bir tehdit oluşturmadığını açıkça gösteren açık ve sızdırılmış istihbarat belgeleri üzerinden Trump yönetimini sıkıştırıyor. ABD'de her geçen gün "bu savaş bizim savaşımız değil" ve "İsrail için yeni bir sonsuz savaşa girmek istemiyoruz" itirazları daha yüksek sesle ifade ediliyor.

Ve nihayet ABD İran'da mevcut rejim içinde kargaşa yaratmaya çalışırken Amerikan devleti kendi içinden sarsılıyor. ABD senatosu istihbarat komitesinde, ABD Ulusal İstihbarat Direktörü Tulsi Gabbard'ın Trump'ın savaş gerekçelerini çürüten ifadelerle dolu raporu ve senatörlerin sözlü soruları karşısında düştüğü acıması durum, Amerikan-İsrail savaşının gayrimeşruluğunun saldırganlar cephesindeki apaçık itirafıydı. ABD Ulusal Terörle Mücadele Merkezi Başkanı Joseph Kent'in, "İran'a karşı yürütülen mevcut savaşı vicdanen desteklemem mümkün değil, İran, ülkemiz için yakın ve acil bir tehdit oluşturmuyordu; ayrıca bu savaşın, İsrail'in ve Amerika'daki güçlü lobisinin baskıları sonucunda başlatıldığı açık" sözleriyle görevinden istifa etmesi belli ki buzdüğünün sadece görünen kısmını oluşturuyor.

İsrail'in savaşı ABD'nin savaşıdır! İsrail'in bekası Amerikan emperyalist çıkarlarının teminatıdır!

Gerçekten de bu savaş İsrail'in savaşı olarak başlamıştır. İsrail Gazze soykırımından 12 gün savaşlarına Trump'ın açık çekiyile saldırıdır. İsrail'in savaşının arkasında ABD'nin açık çeki varsa o halde bu aynı zamanda bir Amerikan savaşıdır. İsrail Siyonizminin soykırımcı ve yayılmacı saldırganlığının arkasında, Filistin direnişinin El Aksa Tufanı hamlesinden bu yana İsrail Siyonizminin yaşamakta olduğu beka sorunu vardır. Siyonizm bu soruna, Eretz İsrail'e doğru genişlemeyi, bunun önünde engel olan Filistin topraklarındaki direniş potansiyelini soykırım metotlarıyla kırmayı, İran'ın konvansiyonel kapasitesini ve nükleer potansiyelini tahrir etmeyi, Lübnan'da, Yemen'de, Irak'ta direniş eksenini oluşturan yapıların silahsızlandırılmasını içeren bir saldırgan strateji Siyonist bir motivasyonun ve İsrail'in önceliklerinin bir ifadesi olarak yükselse de aynı zamanda da doğrudan Amerikan emperyalizminin stratejisi haline gelmektedir. ABD'nin stratejisi, tüm Batı Asya'yı İsrail'in merkezinde olduğu, Türkiye'nin NATO aracılığı ile, Arap rejimlerinin de İbrahimi Anlaşmalarla bu merkezin etrafında kümelenildiği bir yapı ile kontrol etmektedir. İsrail bu yapının kilit taşıdır. İsrail yıkılırsa tüm yapı çöker.

ABD'nin İran'da yaşadığı bozgun küresel emperyalist stratejiyi sarsıyor

ABD savaş makinesinin içine girdiği bataklık ABD'nin müttefikleri ile de giderek artan bir gerilim yaşamasına neden oluyor. Trump'ın NATO üyelerine Hürmüz Boğazı'nı açmak için askerî inisiyatif almaları doğrultusunda yaptığı çağrılar birbiri ardına geri çevriliyor. ABD İsrail'in savaşı küresel emperyalist stratejisinin gereği olarak üstlenmiştir. Pasifik'e nazaran dünya savaşının ikincil önemdeki bir coğrafyası olan Batı Asya'da, Çin'e nazaran ikincil önemdeki bir düşman güce

karşı savaşı isteği ve planlaması dışında önceliklendirmek zorunda kalmıştır. Bu savaştan İsrail'in zaferini sağlamadan çıkmamaktadır. Savaşa devam ettikçe zaafı artmakta, kendi ülkesinin içi karışmakta, bölgesel etki alanı daralmakta, Amerikan müttefikleri içindeki merkezkaç eğilimler artmakta ve en önemlisi küresel ölçekte diz çöktürmek üzere odaklandığı Çin ve Rusya inisiyatif kazanmaktadır.

Bu savaş bizim savaşımızdır! Barışın yolu emperyalizmin yenilgisinden geçmektedir!

Emperyalizmin saflarında "bu savaş bizim savaşımız değil" nidaları yükselirken dünya işçi sınıfı ve ezilenleri tam tersine bu savaşı sahiplenmelidir. Ne İran'daki iktidarı ne de savaştan başka bir gücü siyasi olarak sahiplenmekten bahsediyoruz. Emperyalizme ve Siyonizme darbe vuran bu savaşı kendi savaşımız olarak sahiplenmekten ve bu savaşı emperyalizmin ve Siyonizmin yenilgisinin yaratacağı koşulları işçi sınıfının devrimi için kullanmaktan bahsediyoruz. Barışın yolu onu istemekten değil savaşı getiren emperyalist gericiğin yenilgisinden geçmektedir diyoruz.

İran'ın yoksul emekçi halkı, cefakâr gençleri ve kadınları, her milletten memleketten onurlu insanları ekme ve hürriyet için mücadelelerinden asla vazgeçmeyecektir. Bu mücadelede kendilerine yapılan zulmü ne unutacaklardır ne de affedeceklerdir. Aynı zamanda da ne emperyalizme ne de Siyonizme boyun eğeceklerdir. Devrim Muhafızları'nın savaş araçları sadece emperyalist ve Siyonist saldırganlığı kırabilir ama bu araçlar halkı bastırmak için kullanıldığı için İran'ın emperyalizme karşı en büyük ve ölümcül zaafını da ortaya çıkartmaktadır. İran'da emperyalist zincirleri kırmaya muktedir tek güç İran işçi sınıfı öncülüğünde emekçi halkın iktidarıdır.

Türkiye'nin yeri emperyalizmin ve Siyonizmin değil yurdunu savunanların yanı olmalıdır!

Türkiye'de de 28 Şubat günü

savaş başlar başlamaz ABD Kon-soloslugu önünde yaptığımız açıklamadan bu yana Devrimci İşçi Partisi'nin çağrısı bu doğrultudadır. Elbette ki birinci görevimiz kendi ülkemizde bu doğrultuda çalışmaktır. Türkiye'nin ABD'nin yanında İran'a karşı savaşa girmemesi, Türkiye'deki İncirlik Üssü'nün ABD tarafından etkin şekilde kullanılmaması, NATO ülkelerinin ve ABD'nin Türkiye sınırında imha edilen bazı füze ya da hava araçlarını Türkiye'yi savaşa çekmek için bir kışkırtma vesilesi yapmasına rağmen itidalli bir tutumun sürdürülmesi önemlidir ama yeterli değildir.

Halkın emperyalist ve Siyonist saldırganlığa karşı tepkisi iktidar cephesinin yıllardır köpürttüğü mezhepçiliğin kısmen geri çekilmesine vesile olmaktadır. Aynı şekilde halkın tepkisi savaştan önce NATO'ya İran'a saldırma tavsiyelerinde bulunan düzen muhalefetini de ABD ve İsrail'e karşı çıkmaya zorlamaktadır. Ancak Türkiye sömürgeci burjuvazisi her daim yatırımını emperyalizmin ve Siyonizmin zaferine yapmıştır ve yapmaktadır. Bu savaşın gidişatının ABD ve İsrail lehine dönmesi durumunda, meydanın tekrar mezhepçi fitnecilerle, İngiliz Hilafetçileriyle, NATO ve AB solcularıyla, İsrail Turancılarıyla, İran'a demokrasi ihracatına soyunan akbalarla her meşrepten emperyalist ve Siyonist uşağıyla dolması an meselesidir. Emekçi halkın emperyalizme ve Siyonizme karşı haklı öfkesi devrimci bir anti-emperyalist programla buluşmalıdır.

Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere emperyalist üsler kapatılsın!

Türkiye'deki Amerikan varlıklarına el konsun! Amerikan sermayesi işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Gümrük Birliği'nden çıkılsın! Dolar yasaklansın! Dış borç reddedilsin!

İsrail'e yönelik tam ambargo! İsrail'e karşı ekonomik, diplomatik, kültürel, akademik boykot!

ABD ve İsrail'in yenilgisi için İran'a askerî, ekonomik, diplomatik destek!

22.03.2026

2026'da Türkiye'deki NATO zirvesine karşı anti-emperyalist konferans çağrısı

İnsanlık tarihinin en eli kanlı ve en büyük terör örgütü NATO, Temmuz 2026'da senelik zirvesi için Ankara'da toplanacak. Bu zirveye karşı NATO'nun güney cephesinde, Türkiye'de ve Yunanistan'da mücadele veren iki parti olarak partimiz DİP ve Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) uluslararası bir anti-emperyalist konferans düzenlenmeye hazırlanıyor. DİP ve EEK'in Hristo Rakovski Uluslararası Sosyalist Merkezi olarak gerçekleştirmeyi hedeflediği kon-

feransın çağrısı Mart ayında yayımlandı.

Emperyalizmin ve onun siyam ikizi Siyonizmin dünya çapındaki saldırganlığına karşı durmak için yapılan bu tarihi çağrı, dünya genelindeki tüm işçi sınıfı partilerini, sendikaları, anti-emperyalist örgütleri, gençlik örgütlerini güç birliğine davet ediyor. ABD-İsrail ekseninin İran ve Lübnan'a yönelik gayrimeşru saldırıları, Gazze'de destekledikleri Siyonist soykırım, NATO'nun Rusya'yı kuşatmak için Ukrayna'yı ateş-

atması ve Venezuela'da seçilmiş cumhurbaşkanına yönelik emperyalist operasyon karşısında konferans, tereddütsüz bir enternasyonal mücadele hattı örüyor. "Amasız, fakatsız" tutarlı bir anti-emperyalist mücadele

şiarıyla çağrısı yapılan konferansta Filistin'in şanlı davası için de özel bir oturum planlanıyor.

Konferans çağrı metni, Gazze soykırımı karşısında sessiz kalma "suça ortak olmak ve emperyalizm kuyrukçuluğu" olarak nitelenirken, emperyalizm ve NATO karşısında orta yolcu tutum alan utanç verici sahte sol anlayışlar mahkûm ediliyor.

Anti-emperyalist konferansın çağrıldığı politik hat net:

- Savaşa karşı savaş!
- Kahrolsun emperyalizm,

kahrolsun NATO!

- NATO'dan çık, NATO'yu yık!
- Gazze'de ve işgal altındaki Filistin'de soykırıma son! Kahrolsun Siyonizm! Nehirden denize özgür Filistin!
- Emperyalizm, İran, Lübnan ve Yemen'den elini çek! Küba ve Venezuela'dan elini çek! Latin Amerika ve Batı Asya'da ABD emperyalizminin yenilgisi için ileri!
- Sosyalist dünya devrimi için ileri!

NATO'ya Boğaz'da komutanlık, Adana'da yeni karargâh! İstibdad rejimi NATO şemsiyesi altında emperyalizme ve Siyonizme hizmet etmeye devam ediyor!

Tüm dünyada ve Türkiye'de İran savaşı dolayısıyla halk arasında ABD ve İsrail'e yönelik öfke büyüyor. Türkiye'deki iktidarın tarafsız bir görüntü vermeye çalışması da en çok halkın bu tepkisinden kaynaklanıyor. Ancak görüntü ile gerçek çok farklı. Türkiye, NATO vasıtasıyla İran'a karşı ABD ve İsrail'in yanında yer alıyor. NATO kapsamındaki Kürecik Radar Üssü ve yine Konya'dan havalanan NATO'ya ait Awacs erken uyarı uçakları, ABD-İsrail terör savaşına kritik ve yoğun istihbarat desteği sunuyor.

Son dönemde gerçekleşen iki önemli gelişme Türkiye'nin emperyalizm ve Siyonizm ile işbirliğinin daha da derinleşeceğine işaret ediyor. NATO'nun Türkiye'de bir Çok Uluslu Kolordu Karargâhı kuracağı açıklandı. Buna ilave bir de Karadeniz'in kapılarını NATO'ya sonuna kadar açmak için İstanbul'da NATO Deniz Unsurlu Komutanlığı kurulacak. Bu iki gelişme de Türkiye'de emekçi halkın güvenliği açısından son derece tehlikeli.

Yeni NATO Karargâhı: Rusya ve İran'a karşı savaşta Türkiye ön cepheye!

Adana'da kurulacak Çok Uluslu Kolordu Karargâhı (MNC-TUR) ile 2014'te başlayan bir NATO planı hayata geçmiş olacak. NATO kuzey doğu, doğu ve güney doğu kanatlarını bu yeni karargâhlarla tahkim ediyor. Sözde, bu karargâh ile NATO'ya Karadeniz ve Akdeniz'den gelebilecek tehditlere karşı savunmada Türkiye'ye görev veriliyor. Buradaki tehditten kasıt öncelikle Rusya. Daha önce Polonya'da ve Romanya'da kurulan bu Çok Uluslu Kolordular NATO belgelerinde Rusya'ya karşı görevlendiriliyor. Türkiye'de de bu kolordulardan üçüncüsünün kurulması öngörülüyor. Öyleyse durumu gerçeğe uyacak şekilde şöyle ifade etmek gerek; NATO Türkiye'yi omzuna bir yıldız takıp Rusya'nın karşısında ön cepheye sürüyor ve aynı zamanda da ABD ve İsrail İran'a karşı savaşırken onların arkasını kollamakla görevlendiriyor.

Türkiye'nin böyle bir göreve

talip olup topraklarımızın daha fazla NATO askerine ve silahına açılması, NATO'nun yönetim birimlerinin buraya taşınması, emekçi halk için daha fazla güvenlik sağlamıyor. Aksine emperyalist bir savaşta Türkiye'yi hedef tahtasının ortasına koyuyor.

İstibdad Karadeniz'i NATO'ya açıyor

İstanbul Boğazı'na NATO Deniz Unsurlu Komutanlığı kurulması planlanıyor. Bu planla boğazlarda NATO varlığının tahkim edilmesinin ise Rusya'ya bir gözdağı olduğu açık. Bu komutanlık ayrıca Karadeniz'e yabancı donanmaların girişini kısıtlayan Montrö Antlaşması'nı da taciz ve tehdit ediyor. Bahane Ukrayna-Rusya savaşının getirdiği riskler ve belirsizlik ortamı. Bu riskler ne olabilir mesela? Savaş sebebiyle Karadeniz'de başıboş dolaşan deniz mayınları ve insansız deniz araçları. Ama 2024'te İstanbul'da Türkiye, Romanya ve Bulgaristan'ın kurduğu Karadeniz Mayın Karşı Tedbirleri Görev Grubu bu işi zaten üstleniyordu. Ama Amerikan ve İngiliz donanmaları ısrarla Karadeniz'de varlık göstermek istiyor. İlk hedefleri Montrö Boğazlar Sözleşmesi'ni aşındırmak sonra baypas etmek ve nihayet Rusya'ya diz çöktürüp Karadeniz'i bir NATO gölü haline getirmek!

Montrö Sözleşmesi NATO'ya dar geliyor. Çünkü Montrö Sözleşmesi Karadeniz'e kıyası olmayan ülkelerin barış koşullarında boğazlardan geçecek askeri gemilerine sınırlar koyuyor, savaş durumunda ise Türkiye'ye bu geçişleri tamamen durdurma yetkisi veriyor. Montrö bir şekilde baypas

edilirse ne olur? Karadeniz'de NATO fink atmaya başlar. Türkiye'ye ne olur? Rusya'ya karşı bir ileri karakol haline gelir. Montrö Türkiye'nin barış içinde yaşaması, savaşı uzaktan kalabilmesi için her türlü imkânı sunuyor ve bu yüzden de Türkiyeli emekçiler için hayati önemde. Fakat Amerika'nın boynundan zincire vurduğu istibdad rejimi onlar ne isterse yapıyor, buna Türkiye'yi büyük tehlikelere atmak da dahil.

NATO'nun yeni karargâh ve komutanlıkları yasadışı ve gayrimeşrudur! Durdurulmalıdır!

İstibdad rejimi baskıcı ve keyfi yönetim demektir. Adana'da ve Boğazlar'da kurulması planlanan komutanlık ve karargâhlar, salt NATO kararıyla kurulamaz. Türkiye Büyük Millet Meclisi kararı gerekir. AKP ve MHP'nin çoğunluğuna CHP'nin Amerikancılığına ve NATO'culuğuna güvenenler TBMM'den istedikleri kararı geçireceklerini düşünse dahi bir meclis kararı olmadan, yabancı askerlerin, silahların ve donanmaların Türkiye'ye gelmesine yönelik çalışma başlatmak kanunsuzdur. Kaldı ki Türkiye'nin emekçi halkı bu girişimlere karşıdır ve elbette ki mecliste hangi partiden olursa olsun bu zillet planına oy verecek her milletvekili seçmenine hesap vermek zorunda kalacaktır. Yani yasal kılıf bulunsun dahi bu emperyalist girişimler halk nezdinde asla meşruyet kazanamaz. O yüzden hazırlıkları gizli sürdürüyorlar ve bu işi oldu bittiye getirmeye çalışıyorlar. Ancak söz konusu emperyalist girişimler ifşa oldu ve şimdi emekçi halkımız bu girişimleri durdurmak için sesini daha da yükseltmeli. Bu girişimleri durdurmak da yetmez. Türkiye'nin emekçi halkı Filistin ve İran'a yönelik savaşta Siyonistlerin ve Amerika'nın karşısında yer alarak ferasetini göstermiştir. Bu topraklarda NATO'ya artık yer yok! Türkiye'nin emekçi halkını barış içinde ve güvende yaşatacak yol bellidir: NATO'dan çıkılacak, İncirlik ve Kürecik kapatılacak, yenileri de açılmayacak!

Levent Dölek

Metal işçilerinden İtalyan Lisesi öğretmenlerine grev kırılcılığını grevle kıranlar!

Baskıcı ve keyfi yönetim olan istibdadın sermayeye sunduğu en büyük hizmetlerden biri grev yasakları olagelmıştır. AKP iktidarı darbe dönemleri dahil Cumhuriyet tarihinin grev yasaklama rekortmenidir. Grev yasaklarının keyfiliği ve hukuksuzluğu birçok örnekte Anayasa Mahkemesi kararlarıyla da tescillenmiş durumda. Ne var ki bu kararlara rağmen grev yasakları devam etmiştir. Çünkü Cumhurbaşkanı'nın grev yasaklama kararı hemen uygulanmakta, grev yasasının yasadışı olduğunu tespit eden Anayasa Mahkemesi kararları ise yıllar sonra geliyor. Sonuç Yüksek Hakem Kurulu'nun bağladığı (ya da yasak yüzünden sendikaların anlaşmaya zorlandığı) toplu sözleşmede kaybedilen haklar, eriyen maaşlar ve karşılığında AYM kararı dolayısıyla hükümetin sendikaya ödediği tazminat!

Dolayısıyla istibdadın grev yasaklarını mahkemelerde aşmak mümkün olmadı. Mahkemeler grev yasaklarını mahkûm etti etmesine, ama grev yasasını aşmak, işçinin özellikle de grevleri en çok yasaklanan Birleşik Metal-İş'li metal işçilerinin bileğinin gücüyle oldu. Bekaert grev yasasını fiili grevle aşan ilk örnekti. Ardından Schneider (Green Transfo) geldi. Nihayet yasaklanmasına rağmen bilfiil 33 gün süren ve zafer kazanan Grid Solutions (General Electric) fabrikası işçileri grev yasaklarını fiilen hükümsüz kılan bir örnek yarattılar. Yıllar sonra gelecek mahkeme kararını beklemeden, haklı, meşru ve yasal olan grevlerini bilfiil sürdürerek istibdadı ve sermayeyi çaresiz bıraktılar. Bunu başarırken işin püf noktası sadece grevi sürdürme kararı vermek değil, bu kararın arkasında tek bir fire vermeden tüm işçilerin durması, "yüzlerce işçiyi işten atarız" diye tehdit savuran patrona "grevi daha da büyütür ve direnişe çeviririz" diye cevap vermektir. Grev yasasının ilacı bulundu diyebiliriz. Bu ilacın adı Türkiye işçi sınıfına grev hakkını grev yaparak kazandıran Kavel'di!

Ancak istibdadın grev düşmanlığı grev yasası ile sınırlı değil. Yeni yöntem devletin grev kırılcılık rolünü üstlenmesi. Grev kırılcılığı, patronun tehditle, şantajla, rüşvetle bazı işçileri grevden vazgeçirmesiyle ya da greve çıkartmamasıyla tezahür edebildiği gibi, grevdeki işçiler yerine taşeron işçi istihdam etmek ya da grevdeki fabrikanın işini başka işyerlerinde fason olarak yaptırarak şekilde de karşımıza çıkabiliyor. Bunlar hem gayrimeşru hem de yasa dışı yöntemler. Ama devletin göz yumması, yetkililerin ihmal ve suistimalleri, iş mahkemelerinin işi ağırdan alması vb. grev kırılcılığının etkin olmasına neden oluyor. Bu tür grev kırılcılığının da ilacı var. Yine Birleşik Metal-İş Gebze 1 No.lu Şubesi'ne bağlı Smart Solar grevinde işçiler, grev kırılcılığını kırmayı başardılar. Aynı anda fason üretim yapan fabrikada, ana fabrikada, genel müdürlükte ve İzmir'de eylem yaparak, tırların önüne barikat kurarak, ama en önemlisi ne olursa olsun tek bir fire vermeden grevlerinin arkasında durarak bunu başardılar. Ama istibdadın grev kırılcılığı biter mi? Son yöntem doğrudan devletin grev kırılcılık rolünü üstlenmesi. Nakliyat-İş'in araç muayene istasyonlarındaki Tüvtürk grevinde gördük bunu. Greve çıkılacak günün gecesinde Ulaştırma Bakanlığı bir yönerge yayınlayarak grevin araç muayene faaliyetlerini aksatmaması için gerekli önlemlerin alınacağını ilan etti. Tüm istasyonlarda devlet ve işveren el ele adeta terör estirdi. İşçilerin fiilen greve çıkmasına mâni oldu. Ulaştırma Bakanlığı'nın bu şekilde sürece müdahil olması tabii ki haksız, gayrimeşru ve yasa dışı.

Nihayet en son olarak Özel İtalyan Lisesi'ndeki grevde benzer bir grev kırılcılığını gördük. Milli Eğitim Müdürlüğü, kamudan öğretmenleri grevci öğretmenlerin yerine görevlendirerek grev kırılcılığına soyundu. Bu grev kırılcılığında en üst seviye. Açıkça 6356 sayılı sendikalar ve toplu iş sözleşmesi kanuna aykırı olan bu grev kırılcılığının "eğitim hakkı" ile gerekçelendirilmesi ona meşruyet kazandırmıyor. Tam tersine bu eylemi daha da gayrimeşru hale getiriyor. Nedeni gayet açık. Derslerin normal düzen içinde yapılması öğretmenlerin taleplerinin bir toplu sözleşme ile karşılanmasına bağlıdır. Ve samimi olarak eğitim hakkından bahseden, bu toplu sözleşmenin imzalanması yönünde çaba gösterir. Eğitim hakkını, sendika ve grev hakkını gasbetmek için bahane ederek değil. Şunu da söyleyelim ki İtalyan Lisesi'nde eğitim ne durmuştur ne de aksamıştır. Hababam Sınıfı'nda Mahmut Hoca'nın dediği gibi okul dört duvar arasındaki yer değildir. Okul her yerdir. Ve şimdi Tomtom Mahallesi'ndeki İtalyan Lisesi önündeki çadır. Ve bu grev okulunda İtalyan Lisesi'nin öğretmenleri tüm Türkiye'ye hak ve hukuk, dayanışma ve insanlık dersi vermektedir. Ne mutlu böyle onurlu ve yüksek karakterli öğretmenlere sahip olan İtalyan Lisesi öğrencilerine!

Nitekim grevin geldiği aşamada, toplu sözleşmenin imzalanması için belirli bir taslakta anlaşma sağlanmasına rağmen İtalyan Lisesi yönetiminin "biz hukuki bağlayıcılığı olan bir belge imzalamak istemiyoruz" gibi akıllara ziyan ifadelerle ayak diremesiyle dersler boş geçmeye (Görevlendirme gelmesine rağmen grev kırılcılığını reddeden öğretmenlerimize de selam olsun!) devam ediyor. Bu durumda kendine "devlet" diyenin öğretmene değil bu ülkenin sadece sendikalar ve toplu iş sözleşmesi kanununu değil Anayasası'nı dahi tanımama cüretini gösterenlere dönüp konuşması gerekir. Ve er geç öyle de olacaktır. Çünkü İtalyan Lisesi grevcileri de birliklerini bozmadan mücadeleye devam ettiğinde kırılacak olan grev kırılcılığıdır. Onlar hem ilk özel okul grevini gerçekleştirerek hem de grev kırılcılığını grevle kırarak işçi sınıfımızın tarihine geçeceklerdir.

Armağan Tulun

Yarım kalan hayatların önüne geçmenin tek gerçek yolu: Sınıf siyaseti

Sivas'ta devrilen beton pompasının çarpmasıyla kalbim içine düşen 23 yaşındaki gencecik bir işçinin yarım kalan hayalleri... Amasya'da, torun sevecek yaşta, 65 yaşında bir işçi ağabeyimizin inşaatın çatısından düşerek hayatını kaybetmesi... Eskişehir'de elektrik arızasını gidermeye çalışırken akıma kapılan işçi kardeşimiz... İzmir'de arıtma tesisinde kullandığı atık toplama kamyonu çamurla dolu çukura düşen işçi kardeşimiz... Ve Dilovası'ndaki Çolakoğlu Metalurji... Birkaç metrelik basit bir yaşam halatının çok görülmesi yüzünden metrelerce yükseklikten beton zemine çakılarak yaşamını yitiren sınıf kardeşlerimiz... 8 Kasım'da Dilovası'nda Ravive Kozmetik adlı parfüm fabrikasında, bir dizi ihmal sonucu hayatını kaybeden 3 evladımız, 4 kız kardeşimiz...

Ülkede resmen her gün yeni bir isimsiz mezar kazılıyor, fabrikalardan, şantiyelerden, tersanelerden, madenlerden çıkan cansız bedenler bu isimsiz mezarları dolduruyor. Yaşanan ölümlerin hiçbiri tesadüf değil. Hiçbiri talihsizlik değil. Hiçbiri işçinin bir anlık dalgınlığının sonucu değil. Ve en önemlisi, hiçbiri "görünmez kaza" değil. Her biri göz göre gelen, patronların kârını her şeyin üstünde tutan bu düzenin eseri. Ve sermaye düzeni bu cinayetlerin sadece faili değil, aynı zamanda sorumluları aklamının, cezazırlıkla cesaretlendirmenin de aracı. Son dönemde yaşanan çeşitli iş cinayetlerinin davaları görüldü. Bu davaların duruşmalarının her biri adeta patronların dokunulmazlığının tescil edildiği yerlere döndü.

3'ü çocuk 7 işçi kardeşimizin yaşamını yitirdiği Ravive Kozmetik davası en çarpıcı örneklerden birisidir. Ravive Kozmetik'te fabrika binası kaçaktı. İşçiler kayıt dışı ve sigortasız çalıştırılıyordu. Fabrikada herhangi bir güvenlik önlemi alınmadığı gibi, denetim de yapılmıyordu. Bu şartlarda göz göre gelen iş cinayetinin tek sorumlusu yalnızca patron değil. Patrona bu denli göz yuman, adeta her türlü denetimden muaf tutan düzenin kurumları da sorumluydu. Giden geri gelmiyor ama işçi ailelerinin yüreğine bir nebze olsun su serpecek şey "adaletin yerini emekçi halktan, sorumluları da adaletten kaçırmaya çalıştı. Mahkeme heyeti türlü ihlaller yaptı, işçi ailelerinin avukatlarının her türlü talebini reddetti. Emekçi halkın adalet talebi, sermayenin yasalarının hâkim olduğu mahkeme koridorlarında yankısız kaldı. Birkaç yetkilinin feda edildiği, patronların "taksir" kelimesinin arkasına saklanarak kendini kurtardığı, caydırıcılıktan uzak cezalarla geçirtilen bir tablo ortaya çıktı. Soma'da, Ermenek'te, Amasra'da gördük. İliç'te, Gayrettepe'de, Dilovası'nda görüyoruz.

Bu durumun değişmesi gerek ama bu, servetinden başka bir şey düşünmeyen patronların insafına da onları koruyup kollayan yasalarla sözde adaleti sağlayacak mahkemelerin vicdanına da bırakılmamaz. Elbette mahkemelerde sorumluların ceza alması için mücadele edeceğiz. Elbette işyerlerinde, fabrikalarda gerekli tedbirlerin alınmasını sağlamak için mücadele edeceğiz. Ama yarım hayatların önüne gerçekten geçmek için, fabrikalarda, işyerlerinde patronların orman kanunlarının hüküm sürdüğü değil, işçi sağlığının ve iş güvenliğinin gereklerini hâkim kılacak bir düzen gerek. Patronların işçinin hayatından çalmasını engellemek için işçi denetimi gerek. Bu da ancak örgütlenerek mümkün. Tek tek fabrikalarda, işyerlerinde sendikalarımızda örgütlenerek... Ama tek bir kişi daha eksilmeyeceğiz diyorsak o zaman bu kanlı çarkın son bulması, patronların kâr hırsının değil, işçi sınıfının iktidarının hâkim olması gerek. Bunun için tek tek fabrikalarda sendikalarda örgütlenmek yetmez, bunun için çağrımız devrimci sınıf siyasetinde örgütlenme çağrısı.

28 Nisan "İş Cinayetlerinde Hayatını Kaybeden İşçileri Anma Günü". İlk kez 1914'te 28 Nisan günü, Kanada'da bir mahkemenin iş kazalarında patronların sorumlu olduğuna dair verdiği bir karara atfen bu tarih kabul edilmiş. 28 Nisan'da onları anacağız. 28 Nisan'dan sonra 1 Mayıs var. 1 Mayıs meydanlarında, iş cinayetlerinde yitirdiğimiz işçiler için de yürüyeceğiz. Hem onların hesabını sormak hem tek bir kişi daha eksilmemek için sınıf siyasetinin sesini yükseltmek için!

İstibdadı sarsan yolsuzluk iddiaları: Pazarlık kozu mu adalet kavgası mı?

CHP lideri Özgür Özel'in Adalet Bakanı Akın Gürlek'in sahip olduğu mal varlıklarını gündeme getirmesi siyasi iktidarda şimdiden bir sarsıntı yaratmış durumda ve bu sarsıntının daha da artması muhtemel görünüyor. Geçmişte Sırrı Süreyya Önder, Selahattin Demirtaş gibi isimlerin yargılandığı siyasi davalarda hakimlik yapan, son dönemde de başta İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun yargılandığı dava olmak üzere siyasi davaların savcısı olarak öne çıkan Gürlek hakkındaki iddialar önceki bir yolsuzluk suçlaması. Bu suçlamalar doğal olarak geçmişten bugüne birçok siyasi davaya ilişkin verilmiş kararların meşruiyetinin yeniden ve güçlü şekilde sorgulanmasını gündeme getirecek.

Adliyenin tepesine siyasi davaların ortasına düşen büyük yolsuzluk iddiaları

Özgür Özel'in iddialarına göre Akın Gürlek, hakimlik, savcılık ve bürokratik kariyerinde elde ettiği maaş gelirleriyle asla sahip olamayacağı kadar yüksek değerlerde gayrimenkullere sahip olmuş. Özgür Özel iddialara konu olan ve toplamda 452 milyon değerinde olan ev ve arsalar için "Birinci derece hâkim maaşı olsa bile bu kadar serveti edinmesi için tam 190 yıl yemeden içmeden çalışması gerekiyor. Ama marifetli Akın Bey bunları 19 yılda yapmış" demişti. Akın Gürlek bu iddiaları reddetti, kendine ait olduğunu kabul ettiği 4 adet taşınmaz tapusunun olduğunu söyledi. Ancak Özgür Özel, Gürlek'in kabul ettiği tapuların değerinin de 71,5 milyon lira olduğunu söyleyerek "Ömrü boyunca aldığı maaşların içinden bir bardak su bile içmese biriktireceği paranın 2,5 katı kadar malı olduğunu kendisi söylüyor. Biz ise itiraz ettiği diğer tapuların da doğru olduğunu iddia ediyoruz" dedi.

Yolsuzluk iddiası sadece maaş ve tapuların karşılaştırılması ile kalmıyor, Gürlek'in kabul ettiği evleri yapan firmaya ait 2021 yılında takipsizlikle sonuçlanan bir dosyanın, Gürlek'in İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı olmasının ardından yeniden açıldığını ve firma lehine karar verildiğini belirten Özel, "Şimdi bu 27'er milyon lira olan

evlerin parasını hangi havaleyle ödedin, banka hesap hareketlerini göstereyim" diyerek rüşvet iması ile somutlaştırılıyor.

İstibdadı istibdadın yargısına şikâyet etmenin tutarsızlığı

Bu durumda "davalar açılsın, gerçek ortaya çıksın" demek safça bir iyimserlik olur. Zira tüm tartışmanın odak noktasında yargının iktidarın dolaysız ve açık bir siyasi operasyon aygıtına dönüşmesi vardır. Eğer yargının durumu buysa ve bu işin hakimlik, savcılık ve bakanlık düzeylerinde kilit ve sembol ismi Akın Gürlek suçlamaların muhatabı durumundaysa o zaman yargının hakikati ortaya çıkaracağını düşünmek baştan aşağı çelişkili bir düşüncedir.

İstibdad rejiminin çatlakları

Tüm bu başlıklar içinde adı zikredilmeyen esas dava ise hâlihazırda istinafta olan CHP Kurultay davası. Mutlak butlan davası olarak bilinen bu davada Özgür Özel'in Kemal Kılıçdaroğlu'nu devirerek Genel Başkan olduğu CHP Kurultayının tamamen geçersiz ve yok hükmünde (mutlak butlan) kabul edilerek CHP yönetiminin doğrudan Kılıçdaroğlu'na geçmesi isteniyordu. Mahkeme bu talebi reddetmiş ve süreç istinafa taşınmıştı. Bu süreçte Ankara ve İstanbul adliyelerinin farklı kararları da gündeme taşınmıştı. CHP, Ankara adliyelerinden mutlak butlan davasında lehte kararlar alabilirken, İstanbul'dan CHP İstanbul İl Örgütü'ne kayyum atanmaktaydı. Akın Gürlek'in Adalet Bakanlığı'na getirilmesinin bu ikiliğin giderilmesi (tabii ki CHP aleyhine) doğrultusunda bir etki yapacağı, en azından bunun amaçlandığı makul bir yorum olur.

Bu bağlamda mevcut yargıdan hakikati ortaya çıkarmasını bekleyen çelişkili düşünce tarzına sahip pek çokları olabilir ama ne CHP ne de Özgür Özel böyle bir çelişkiye düşecek kadar safır. CHP doğrudan istibdadın içindeki çelişkilere doğru bir hamle yapmaktadır. Bu hamle boş bir hamle değildir ve

mutlaka bir karşılığı olduğu bellidir. En önemli emare CHP'ye akan belgelerdir.

İstibdadın çatlaklarında kaybolan düzen muhalefeti

Özgür Özel'in bir cenazede Devlet Bahçeli'yi arabasına kadar geçirirken yaptığı şovla birlikte değerlendirildiği belli ki bir kez daha CHP, Cumhuriyet İttifakı'nın içindeki çatlağa oynamaktadır. Bunun ne anlama geldiği açık. İstibdada karşı emekçi halka dayanan gerçek bir mücadeleyi değil de çatlaklara oynayan, arka kapı diplomasisiyle sonuç almayı benimseyen CHP muhalefetine bel bağlamanın sonu yine hüsrana olma mahkumdur. CHP'nin bir gün Erdoğan'la yürüttüğü arka kapı diplomasisi ertesi gün Bahçeli'yle yaptığı ittifak flörtleri emekçi halkın talepleriyle örtüşmediği gibi, istibdadı getirilmiyor bile.

Hürriyet ve adalet işçilerle gelecek

Ortaya atılan iddialar yenilir yutulur cinsten değildir ve çok ciddidir. Elbette ki peşine düşülmelidir. Hakikatin ortaya çıkması ve sorumluların hak ettikleri cezaları alması işçi sınıfının ve emekçi halkın talebi olacaktır. Ancak basit bir yolsuzluk davasıyla ya da hukuki bir tartışmayla değil topyekûn bir istibdad rejimi yapısı ile karşı karşıyayız. Hürriyet ancak ve ancak mevcut sermaye düzeni ile çıkarları uyumsuz olan, istibdadın arkasındaki burjuva sınıfının çıkarlarının tam karşısında bulunan işçi sınıfının bağımsız sınıf siyaseti ile gelebilir. Ancak bu siyasetle, hangi partiye oy vermiş olursa olsun mevcut yolsuzluklardan yaka silken büyük emekçi çoğunluğu seferber edilebilir. Hürriyet de adalet de işçilerle gelecektir.

Devrimci Marksizm Okulu derslerine farklı şehirlerde devam ediyor

Devrimci Marksizm Okulu Mart ayında iki farklı şehirde düzenlediği oturumlarla derslerine devam etti. Önce 15 Mart Pazar günü, Devrimci Marksizm Okulu'nun DİP Okmeydanı bürosunda yapılan oturumunda Devrimci Marksizm Dergisi Yayın Kurulu üyesi Kurtar Tanırlmaz, kapitalist sistemin nasıl işlediğini, sömürü, sermaye birikimi ve sınıf

mücadeleleri gibi kapitalizme dair temel kavramları iktisadi hayatın örnekler vererek ele aldı.

Ardından 29 Mart Pazar günü, bu kez Çanakkale'de Ercan Adırs Konferans Salonu'nda Devrimci Marksizm Okulu'nun "Devrimci Marksizm ve savaş politikası" başlıklı dersi, Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek'in sunumu eşliğinde katılımcılarla buluştu.

Sunumda Levent Dölek, 19. yüzyıldan günümüze kadar gerçekleşen savaşlardan örnekler göstererek Marksist hareketin tutumlarını inceledi. Emperyalist çağda Lenin'in temelini attığı "emperyalist savaş iç savaşa çevirme" stratejisini

ve bu strateji ışığındaki taktikleri aktardı. Sunumun ardından İran-ABD/İsrail ve NATO-Rusya savaşlarında Devrimci Marksist tutumun nasıl olması gerektiği ve Üçüncü Dünya Savaşı dinamiklerinin olası senaryoları tartışıldı.

Lenin yoldaşın "Devrimci teori olmaksızın devrimci pratik olmaz" sözünü şiar edinen Devrimci Marksizm Okulu yeni derslerle faaliyetlerine devam edecek.

Dünyada İran ile dayanışma eylemleri büyüyor

ABD ve İsrail'in 28 Şubat'ta İran'a yönelik başlattığı emperyalist-Siyonist terör saldırısının ardından, dünyanın dört bir yanında İran'la dayanışma için yüzlerce eylem düzenlendi. Bu eylemlere her gün yenileri eklenerek devam ediyor. Kuzey Amerika'dan Latin Amerika'ya, Avrupa'dan Batı Asya'ya, Arap coğrafyasından Uzak Doğu'ya kadar birçok ülkede emperyalist saldırganlık protesto edildi, dünyayı üçüncü bir dünya savaşının bataklığına sürükleyen bu saldırılar lanetlendi.

Pakistan: Asya'daki en sert anti-emperyalist eylemler

Asya'da şimdiye kadarki en sert gösteri, Pakistan'ın en büyük şehri olan Karaçi'de yaşandı. Savaş başlar başlamaz ABD Konsolosluğu'na taş ve meşale fırlatan göstericilere konsolosluğu koruyan Amerikan askerleri ateş açarak 10 ila 16 kişiyi öldürdü. Pakistan'da bir kez daha emperyalizmin bölgemiz halklarının eli kanlı düşmanı olduğu şüphe götürmez biçimde kanıtlandı.

Brezilya ve Meksika'da eylemlerin hedefi ABD Konsolosluğu

Brezilya'nın Rio de Janeiro kentindeki gösteride ise kitleler, ABD ve İsrail bayraklarını ateşe vererek İran'a dönük saldırıları lanetledi ve Washington'un Ortadoğu'daki emperyalist müdahaleciliğine tepki gösterdi. Meksika'nın başkenti Meksiko'daki ABD Konsolosluğu önünde düzenlenen eylemlerde de emperyalist saldırganlığa karşı sloganlar yükseltildi.

Güney Kore halkı: "Savaş gemilerini yanuşturmayalım"

Amerikan emperyalizminin başlıca stratejik hedefi olan Pasifik'te de ABD'nin saldırganlığına karşı sesler yükseliyor. Trump'ın tüm dünyadaki Amerikan müttefiklerini İran'a karşı desteğe çağırması ve Japonya'nın Okinawa adasında konuşlu Amerikan askerlerinin Hürmüz Boğazı'na saldırmak üzere yola çıkarıldığı haberi, Japonya ve Güney Kore'de de savaş karşıtı gösterilere yol açtı. Güney Kore halkı, 17 Mart'ta başkent Seul'da Amerikan Konsolosluğu önünde eylem yaptı, "Savaş gemilerini yanuşturmayalım" sloganını yükseltti.

ABD'nin bağrından yükselen İran'la dayanışma sesi

ABD'de New York, Washington ve Los Angeles başta olmak üzere çok sayıda kentte büyük kitle gösterileri düzenlendi. Bu eylemler, Filistinli Gençlik Hareketi, Barış için Siyah İttifakı, Amerika Demokratik Sosyalistleri ve ANSWER Koalisyonu gibi savaş karşıtı ve sol örgütlerin çağrısıyla gerçekleşirken, alanlarda İran halkıyla dayanışma mesajları verildi ve ABD ile İsrail'in saldırıları protesto edildi. Kanada'nın Montreal kentinde ise yüzlerce kişi art arda üç hafta sokaklara çıkarak saldırıları protesto etti. Kitleler Filistin, İran ve Lübnan bayrakları taşıyarak ABD ve İsrail'in bölgedeki askeri operasyonlarını kınadı, İran ile Lübnan'a yönelik bombardımanların sona ermesini talep etti.

Avrupa'da yükselen anti-emperyalizm sesi

Avrupa'daki eylemlerde ise Birleşik Krallık ve Finlandiya öne çıkıyor. Londra'da 21 Mart'ta düzenlenen eylemde, İran, Lübnan ve Filistin halklarının Ramazan Bayramı'nı Amerikan ve İsrail bombalarının gölgesinde kutladıklarına, Birleşik Krallık hükümetinin ise Trump'ın dümen suyunda İsrail'i silahlandırmaya devam ettiğine dikkat çekti; hükümetin Trump'ın dış politikasıyla ilintisini tamamen kesmesini talep etti. Helsinki'de ise Finlandiya'daki kardeş örgütümüz MTL'nin (Marksist İşçi Birliği) de yer aldığı Filistin'le dayanışma eylemlerinde savaş karşıtı sloganlar öne çıktı ve yürüyüşlü gösteriler düzenlendi. 28 Mart'ta, Finlandiya'daki yoldaşlarımızın öncülüğünde ABD Konsolosluğu önünde "İran'dan defolun!" çağrısıyla büyük bir eylem gerçekleşti. Eyleme çok sayıda Filistinli ve Arap diaspora örgütü de destek verdi. Yunanistan'daki kardeş örgütümüz EEK de (İşçilerin Devrimci Partisi) 28 Mart'ta "Savaş'a ve Irkçılığa karşı Uluslararası Dayanışma Günü" çağrısıyla ABD'nin İran'a saldırısına karşı gerçekleşen güçlü bir eylemin parçası oldu. Eylemlerde, Yunanistan ve Kıbrıs'taki ABD üslerinin kapatılması, NATO'nun dağıtılması ve Filistin, Lübnan ile İran'daki direnişin zaferle sonuçlanması çağrıları yükseltildi.

Japonya: Trump Takaichi'yi de aşağıladı, halk her ikisine karşı da eylem yaptı

Japonya'nın başkenti Tokyo'da ise 20 Mart günü hem Trump'ın saldırıları hem de bir gün öncesinde Trump'la Beyaz Saray'da gülümseyerek poz veren Başbakan Sanae Takaichi protesto edildi. Takaichi, 19 Mart'ta Trump'la ortak basın açıklamasında bulunmuş, Trump, bir gazetecinin "Müttefiklerinize niye haber vermediniz?" sorusuna pişkin pişkin "Böyle sürprizleri Japonya'dan iyi bilen olur mu? Pearl Harbor'ı bana niye önceden haber vermediniz?" diye cevap vermişti. Takaichi ise derin bir nefes alıp gözlerini belertmesine rağmen ağzını açıp bu aşağılamaya cevap vermemişti. Dolayısıyla Japonya'da savaş karşıtlığıyla ABD'nin müttefiki olan ülkeleri dahi hoyratça aşağılamasına karşı protesto iç içe geçiyor.

Karayıpler

Kuşatma altındaki Küba'ya dünya halkları sahip çıkıyor

Ernesto Che Guevara'nın ve Fidel Castro'nun mirası olan Küba işçi devleti ABD emperyalizminin kuşatması altında. Bu küçük ada ülkesinde halk ve devrimciler, memleketlerini Amerikalıların kumarhanesi ve fuhuş evi haline getiren Fulgencio Batista'nın diktatörlüğü-

nü 1959 yılında devirmiş, kısa süre içinde de Amerikan emperyalizmine kafa tutabilmek için fabrikaların, tarlaların, bankaların devlet kontrolünde, devletin ise işçinin kontrolünde olması gerektiğini fark ederek bir işçi devletini kurma yoluna girmişti. 67 senedir, işçi sınıfının yiğit Küba'sı, Calut'a kafa tutan Davut gibi, yanı başındaki devasa ABD emperyalizmine boyun eğmiyor. Yıllardır binbir türlü alicengiz oyunuyla Küba'ya saldıran ABD, şimdi de Venezuela'dan ve Meksika'dan

Küba'ya gelen, ülkenin ekonomisinde büyük yer tutan petrolü çeşitli yollarla keserek, Küba'yı nefessiz bırakmaya çalışıyor. Bu hamlenin sonucunda, ülkede çok sayıda elektrik kesintisi meydana geldi, emperyalizm onlarca diyaliz hastasının hastane yataklarında ölmesine yol açmak dahil çeşitli biçimlerde Küba halkına musallat oldu.

Küba, bu zorlu savaşta ayak diyor. Bir yandan Rusya ve İspanya dahil çeşitli devletler farklı ölçülerde Küba'ya yardım ulaştırmaya çalışıyor. Bir yandan ise, ABD emperyalizmi denilen iblisin yanı başında, anti-emperyalizm bayrağını açmanın, Amerikan kumarbazlarının değil Küba işçilerinin iktidarını

kurmanın önemini bilen dünya halkları Küba'ya sahip çıkıyor. Bunun en güzide örneklerinden biri, Mart ayında Küba'ya yardım için düzenlenen Nuestra América, yani Bizim Amerikamız filosu oldu.

Filo'ya 33 ülkeden, 650'nin üzerinde Küba dostu katıldı. Daha önce Sumud filosu başta olmak üzere, Gazze'ye yönelik İsrail ambargosunu kırmak için çeşitli inisiyatiflere katılan bir dizi militan da Nuestra América filosuna desteğini açıkladı. Küba'ya ulaşmaya çalışırken çeşitli lojistik sorunlarla karşılaşan filo bu sorunları çözmeyi başardı. En sonunda birçok ülkeden toplanan ve hava yoluyla Meksika'ya getirilen yardımlar, buradan Nuestra América

filosu gönüllüleri ile birlikte yola çıktı. 28 Mart günü Küba'ya ulaşan iki gemi, 20 ton civarında tıbbi yardım malzemesi, güneş panelleri başta olmak üzere enerji altyapısında kullanılacak malzemeyi ve yiyeceği Küba'ya ulaştırdı.

Bu filonun yiğit eylemi, tüm ülkelerin işçilerine ve işçi sınıfının devrimcilerine, gözümüz gibi sakinmemiz gereken Küba'yı savunmak için harekete geçme zamanının geldiğini hatırlatmalı. Türkiye'deki işçiler olarak bizim yapmamız gereken, Küba'yı boğmaya çalışan ABD emperyalizmine darbeler vurmak, İncirlik ve Kürecik üsleri başta olmak üzere bu topraklardan ABD emperyalizmini kovup atmak.

Savaşın faturası da emekçi halka çıkıyor! Faturayı zenginler ödesin!

Savaşın yarattığı pahalılığa karşı fiyatlarda devlet kontrolü!

Dış ticarete devlet tekeli! Emekçi halkın alım gücünü korumak için Eşel Mobil!

Ücretlere/maaşlara her ay gerçek enflasyon oranında zam!

28 Şubat'ta ABD ve İsrail'in terörist saldırılarıyla başlayan savaş Türkiye emekçi halkına da bir fatura çıkartıyor.

Hükümet ne yaptı?

- Petrolün küresel fiyatındaki 1 dolarlık artış Türkiye'nin enerji faturasına 400 milyon dolar ekliyor! 28 Şubat'ta 72 dolar olan Brent petrol fiyatı bir ay içinde 118 dolara kadar çıktı!
- Özellikle artan petrol ve doğalgaz fiyatları, nakliye maliyetlerini artırıyor ve bu da tüm ekonomide pahalılığa neden oluyor. Hükümet bu duruma karşı akaryakıtta fiyat artışını ÖTV'den düşüren sistemi mazotun yanı sıra benzini de kapsayacak şekilde genişletti. Gübre ithalatında da gümrük vergilerini sıfırladı.
- Merkez Bankası bu süreçte enflasyonu kontrol edebilmek için döviz ve altın rezervlerini satmaya başladı. Bir ay içinde Merkez Bankası rezervleri 55 milyar dolar azaldı.
- Merkez Bankası faizleri düşürmeye yönelik planlamalarını durdurdu ve politika faizini yüzde 37'de tuttu.
- Mehmet Şimşek (nam-ı diğer İngiliz Mehmet) uluslararası finans merkezlerinden (emperyalist parabalaları) para bulmak üzere Avrupa gezisine çıktı.

Hükümetin savaşa karşı ekonomi politikası faturayı emekçi halka çıkarıyor

- Yukarıda saydıklarımız sermayenin maliyetlerini azaltmaya yönelik politikalar. İşçi sınıfının alım gücünü korumaya yönelik hiçbir adım yok!
- İngiliz Mehmet Avrupa'da para babalarından para isterken karşılığında onlara yüksek faizle ve özelleştirmelerle büyük kazançlar vadediyor. Yani emekçi halkın cebinden Londra'ya, Amsterdam'a, Frankfurt'a adeta hortum bağlıyor!
- Merkez Bankası rezervlerinin hızla erimesi ve artan bütçe açığı Türkiye'nin dış borcunun ve faiz yükünün artması anlamına geliyor. Akaryakıtta eşel mobil kapsamındaki ÖTV indirimleri ve gübrede gümrük vergisini sıfırlama gibi uygulamaların yarattığı bütçe açığı ücretini/maaşını eline almadan gelir vergisi kesilen işçi sınıfına ve kamu emekçilerine yüklenecek.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki: Krizin ve savaşın faturası sermayeye!

- Savaşın yarattığı ekonomi faturasını emekçi halk değil parası olanlar ödemeli: Para babalarına servet vergisi!
- Yoksulluk sınırına (Mart ayı itibarıyla aylık 106 bin lira) kadar ücretlerde gelir vergisi sıfırlansın!
- Sadece yakıta değil ücrete de eşel mobil! Ücretlere/maaşlara her ay gerçek enflasyon oranında zam!
- Gerçek enflasyonu sendikalar, tüketici örgütleri, meslek odaları ve akademisyenlerden oluşacak fiyat denetim komiteleri belirlesin!
- Dış ticarete devlet tekeli! Fiyatlarda devlet kontrolü!
- Özelleştirme değil kamulaştırma!

Piyasa ekonomisi iflas etti!

Gıda krizine karşı planlama ve kamulaştırma!

Türkiye'de milyonlarca emekçi için gıda sorunu artık bir kriz haline geldi. Meyve, sebze, en temel gıda ürünlerine bile ulaşmak artık bir lüks! Gıda fiyatları her geçen gün artıyor. Sofralara et girmez oldu, sebze ve meyve ise tane ile alınır hale geldi. Fakat halkın gıda sorununu kalıcı bir biçimde çözmek için iktidarın attığı hiçbir adım yok. Serbest piyasaya iman ettikleri için bunu yapmaya niyetleri de yok!

Serbest piyasa yıkım yarattı

Bugün yaşanan gıda krizinin kökleri, tarım ve hayvancılığın rekabet baskısı altında bitirilmesinde, kamu kurumlarının tasfiyesinde yatıyor. Et ve Balık Kurumunu özelleştirdiler, Süt Endüstri Kurumunu peşkeş çektiler, devleti üretimden tamamen çektiler. Devlet artık ne üretimde var ne de planlamada. Artık ayan beyan ortada: serbest piyasa ekonomisi halkı besleyemiyor çünkü amacı halkın karını doyurmak değil, bir avuç patronu daha da zengin etmektir!

Ya piyasa ya planlama: Orta yol yok!

Halkın gıda sorununu çözmek için kooperatif marketleri işe yaramaz. Devlet doğrudan üretime el atmalı ve piyasanın yerini planlama almalıdır. Halkın gıda

sorununu çözecek araçlar planlı bir ekonomide bulunuyor:

- Köylüye toprak, üretme kamusal planlama:** Toprak ağalarının, büyük tarım şirketlerinin arazileri merkezi planlama doğrultusunda kamulaştırılmalı, kooperatifleştirilmeli ve toprak-

sız köylülere dağıtılmalıdır.

- Devlet çiftlikleri:** Tarım ve hayvancılığı ayağa kaldırmak için modern teknolojilerle donatılmış devlet çiftlikleri derhâl kurulmalıdır.
- Üreticiye tam destek:** Çiftçiye ucuz kredi, ucuz mazot,

ucuz tohum ve ucuz yem!

- Gıda tekellerinin kamulaştırılması:** Halkı sömüren dev market zincirleri ve gıda şirketleri işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır.

- KDV'nin kaldırılması ve fiyat denetimi:** Temel gıda maddelerinde KDV derhâl kaldırılmalı; fiyatlar devlet tarafından halkın alım gücü gözetilerek belirlenmelidir.

İşte bunlar olursa köylünün toprağı olur, traktörü olur. Köylü toprağı işler, yoksulluk çekmez. Şehirdeki işçi ucuz gıdaya ulaşır, işçinin karnı doyar!

Çözüm planlama ve kamulaştırmada!

Halkın gıda sorununun çözümü yok değil, çözüm var. Bu çözümü ise serbest piyasaya iman edenler sunmayacak, bu çözüm kapitalistlere çalışan düzen partilerinden gelmeyecek. Onlar bu düzenden kâr ediyor, bu düzenle zenginleşiyor! İşçiler, emekçiler, çiftçiler kaderini kendi eline almalı. Çözüm planlama ve kamulaştırmada. Yoksulluğu, açlığı, gıda krizini aşmanın başka yolu yok!